34/77

Akbaba

Ramazan geldi.. Hoş geldi

"EMEKLİLERE
İKRAMİYELERİ
KADAR
EV KREDİSİ"

Akbaba

Kurucusu : Yusuf Ziya ORTAÇ

Yıl : 55 — Cilt : 32 — Sayı : 34 * Haftalık Siyasî Mizah Gazetesi * 17 Ağustos 1977 — Fiatı 250 Kuruş

ANARŞİ

SAHURA KADAR AÇIKTIR

CAFER ZORLU

BAKLAVA TEPSİSİNDE KIRINTILAR

EH, sağ - salim bir Ramazan ayına daha ulaştık. Tanrıya şükürler olsun. Umarız sağlık içinde daha birçok Ramazanları hep birlikte görürüz.

Ramazan, nefislerin terbiye edildiği aydır. Gün doğuşu ile gün batışı arasında yiyeceklerden, içeceklerden, cinsel ilişkilerden kaçınılır. Ağızdan çıkan sözler daha bir tartılarak söylenir. Onbir ay boyunca ölçüden uzaklaşmış olabilen benlikler biraz durulur. Oruç, müslümanlığın güzel yanlarından biridir.

Ülkemiz hiçbir zaman böylesine hazır olmamış Ramazanı karşılamaya. Tepeden tırnağa hazırız.

Çiçeği burnunda hükümetimiz - çiçeğin türü konusunda tartışmalar yapılabilir kuşkusuz - hazır Ramazana sözgelimi. Ne dedi yüzünden nur damlayan Erbakan hocamız?

«Hükümet kollarını sıvadı.»

Abdest almak için besbelli. Günde beş vakit namaz ve ek olarak teravileri kılmak için. Bu hükümetin duaya ihtiyacı çok. Bu ülkenin de duaya ihtiyacı çok. İçine saplandığımız bataklıktan Tanrının yardımı olmadan kurtulmamız olanaksız.

Halkımız da hazır oruç tutmaya. Zaten oldukça uzun bir süredir oruç tutmaya benzer bir yaşamı benimsedik çoğumuz. Bütün gün yarı aç durmak kolay da, iftarı neyle yapacağız? Tanrı bugünleri de aratmasın. Amin.

Paranın değeri de Ramazana uydu. Aslında bizim paramızın değeri ile Hint fakirlerinin kendilerini açlığa alıştırmaları arasında oldum olası yakın benzerlikler vardır. Yeni kesilmiş bir zeytin dalını alırsınız. Yiyeceğinizi her gün bu dalla tartarak yersiniz. Dal iyice kuruyunca, eşit ağırlıkta bir yaş dalla değiştirirsiniz. Bunu yeterince sürdürürseniz, günün birinde birkaç buğday danesiyle doyabilir duruma geldiğinizi görürsünüz. İşte bizim paramızın değeri de, kuruyan zeytin dalının ağırlığı gibi gün geçtikçe küçülür.

Yalnız paramız mı? Ekmeklerimiz de küçülür, küçülür... Yeterince küçülünce, iki tanesini bir araya koyarlar, fiyatını da iki katına çıkartırlar. Sonra yine başlar küçülme.

Şimdi bu hükümet ne yapacak bu konuda? Enflasyonu yavaşlatmak için etkin önlemler alabilecek mi? Oruçlu kafayla ekonomi tartışması yapmak kolay değil, haklısınız. Onun için baştan başlayalım. Önce bu hükümetin hükümet olup olmadığı konusunu açıklığa kavuşturalım.

«Bu bir hükümettir,» dedi Başbakan.

Gerçi bunu söylemesi, kendisinin bile bu konuda birtakım kuşkuları bulunduğunun belirtisidir ama, inanmak zorundayız. Bir Başbakan, hükümetinin hükümet olduğunu söylüyorsa, ona inanılmalıdır. Bu adamı biz Başbakan yapmadık mı? Sözüne inanamayacağımız birini Başbakan yapmak saçmalık olurdu.

Evet hanımlar beyler, bu bir hükümettir!.

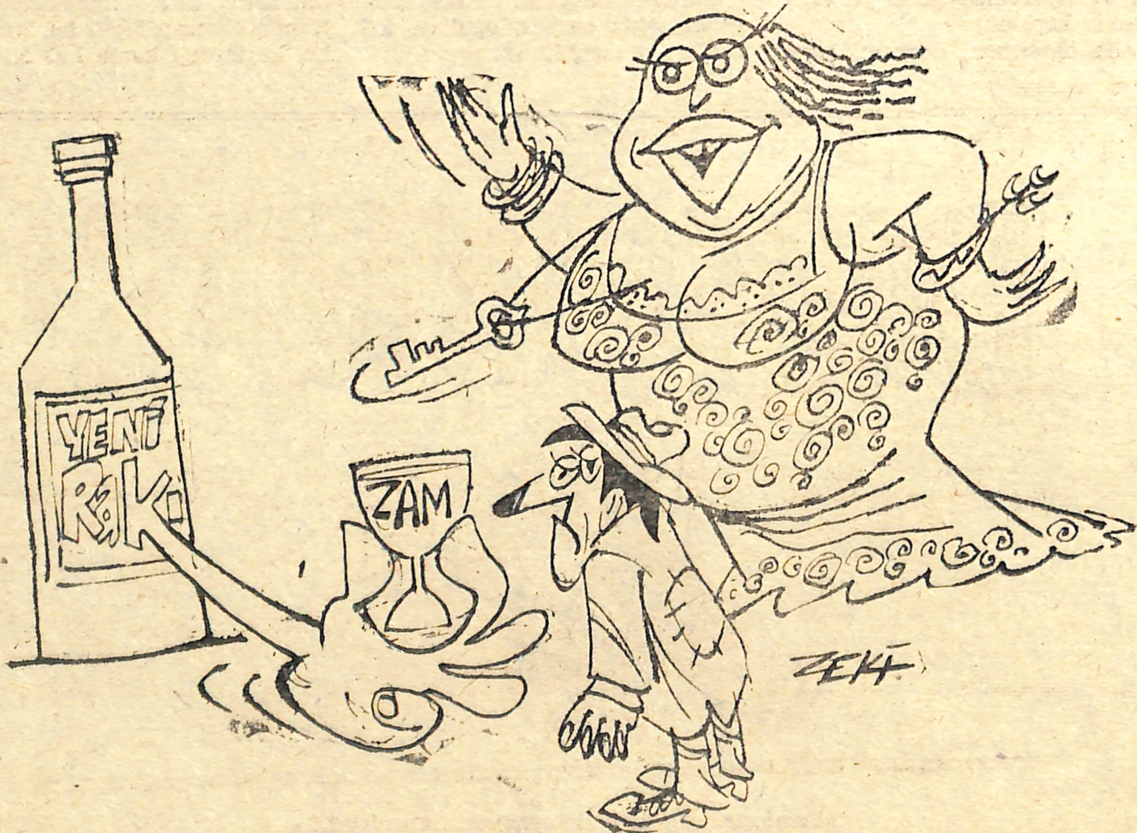
Başka yönlerden de hazırız Ramazana. Ambargoya selâm ve oruca devam diyoruz. Çünkü Amerikan ambargosu, daha geçenlerde tartışma konusu olduğu gibi, sırf askerî açıdan değerlendirilemez. Zaten ulusal gelirinin önemli bir bölümünü savunma giderlerine ayırmak zorunda olan Türkiye, ambargo nedeniyle büsbütün güç duruma düşmüştür. Yatırımlara yönelebilecek artık değerler, silâh alımına gitmektedir. Yoksul ulusumuz, davullu dümbelekli kalkınma havaları ve temel atma törenleri arasında gün geçtikçe daha yoksullaşmaktadır. Oruç tutmak için bundan daha uygun zaman bulunabilir mi?

Ortam, eski Ramazanları aratmayacak bir ortamdır. Ne var ki, Direklerarası Ankara'ya taşındı. Meddahlar, Karagöz oyunları hep orada.

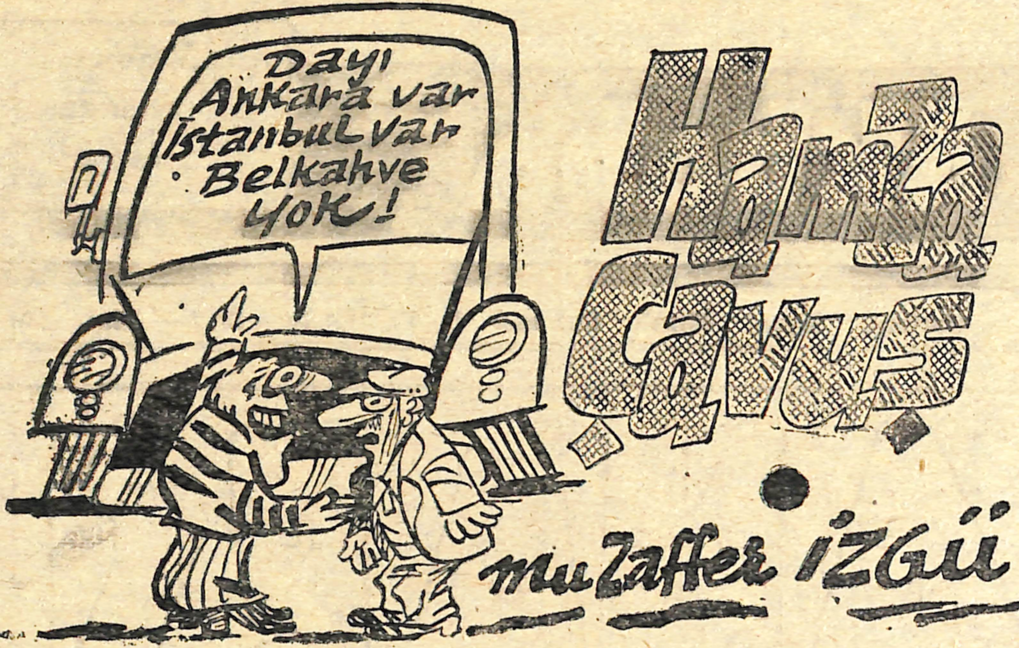
Ramazanları görmeyi nasip eden Tanrı, Bayramlar görmeyi de nasip etsin. Amin.

AKBABA

— Tekel maddelerine zam var —

— İç bade, güzel sev... Var ise aklı şuurun!...
Rakıya zam yapılmış, yada yapılmamış, ne umurun!...

HEM şimdinin askerliği de askerlik miydi Hamza Çavuş için?...

«Ben var ya ben, Kurtuluş Savaşından önce bir çıktım evden, çıkış o çıkış. Neler gördü şu gözler neler, neler çekti şu beden neler...»

Haydi Hamza Çavuş, sözün burasındayken çıkar göster hemen aldığın yaraları... Ahacık bir yara kasığında Hamza Çavuş'un, ahacık bir şarapnel izi de kabasında... Hiç mi hiç çekinmez Hamza Çavuş, yörede kadın mı var, kız mı var, genç mi var, ona nesi, sıyırır hemen pantalonu,

«Bakın hele bakın» der.

Hele bir bakma, kızar Hamza Çavuş. Onun için gözlerini iri iri açacak, Hamza Çavuş'un aldığı yaralara bakacaksın. Hele bir dinleme Hamza Çavuş'u, istersen onuncu kez duyduğun şeyler olsun, olası değil dinleyeceksin Hamza Çavuş'u. Hamza Çavuş köyün yiğidi, kahramanı. Okullar, açılır, Hamza Çavuş yol eder okulun kapısını,

«Ha öğretmen, duyasın, bana bir haber ha, sıra gelince Kurtuluş Savaşı'na, haber ilet. Gelip çocuklara anlatayım.»

Bir iki üç beş, bıkar öğretmen Bir iki üç beş, bıkar öğretmen, daha konusu gelmeden, çağırır Hamza Çavuş'u, anlattırır Kurtuluş Savaşını... Hele Hamza Çavuş'un o düşmanı İzmir'den denize dökmesi yok mu? Bir saat, iki saat, üç saatte dökemez düşmanı denize.

«Şöyle bir baktık Belkahveden İzmir'e, breh babam breh...»

İzmir, Belkahve, İzmir Belkahve... Düşü Hamza Çavuş'un... Öyle bir düş ki, şöyle ölmeden önce bir daha İzmir'i görmek, düşmanı denize döktükleri yerde durup dinelmek. «Aha, demek oradakilere, aha biz döktük düşmanı buradan denize...»

Bağırır Hamza Çavuş ara sıra bu düşünün arasında, oğluna, kızına, yaşlı karısına:

«Yahu bırakın gideyim be bir İzmir'e. Göreyim oraları.»

Hamza Çavuş'tan bir ses, karşıdan sekiz on ses, oğullar, torunlar, ve de gelinler:

«Sen yitersin oralarda.»

«Niye yiyetmişim ha, nipe yitey - mişim? Düşmanı kovduktan sonra tastamam üç ay kaldım ben İzmir'de... Hem hakkım değil, mi, savaşı biz yaptık, biz kurtardık. Vebi ağa kurtarmadığı halde üç kez gitti geldi İzmir'e. O gider de İzmir'i kurtaran Hamza Çavuş nasıl gitmez, de hadi deyin hele bana?»

Hamza Çavuş'un tutkusu gün günden çoğaldı, kocaman bir top oldu nah şuracığında. Kendi kendine hazırlıklar yaptı, kendi kendine konuşmağa başladı, düşünü okul çocuklarına anlatmağa başladı:

«Hey, Hamza dedeniz İzmir'e gidiyor yavrular, düşmanı denize döktüğü yeri görüp gelecek.»

Sonunda baktılar, gerçekten bu tutkunun önüne geçme olanağı yok, oğlanlar Hamza Çavuş'un cebine biraz para kattılar:

«Hadi baba yolun açık olsun» dediler. Hamza aÇvuş minibüse binerken hâlâ inanamıyordu. Hamza Çavuş gidecek ha, İzmir'e ha, kurtardığı kente ha? Kimbilir tüm İzmir'li, onunla nasıl konuşacak, nasıl Hamza Çavuş'u bağrına basacaktı?

Oğlu, camı tıklatıp son kez uyardı:

«Bak baba, Basmane'de oteller var, onlardan birinde kalırsın.»

Bak bak bak sen şu oğula... Köpürdü Hamza Çavuş:

«Ne oteli ulan ha ne oteli, hangi İzmir'li olsa alır beni evine götürür. Biz beşinci fırkadayken...»

Minibüs yürüdü, ama Hamza Çavuş hâlâ oğluna kızıyor, hâlâ yanındakilere anlatıyordu:

«Biz şöyle Belkahvenin oradan...»

Otobüse bindi:

«Biz İzmir'e inerken...»

Ve indi İzmir garajına Çavuş.

Ve indi İzmir garajına Hamza Çavuş. Şaşkın ki şaşkın. Başı dönük ki dönük. Yanlış olmasın, otobüs tutup onu başka bir kente getirmiş olmasın?.. Ne vardı sanki İzmir'e girerken uyuya kalmak, a koca Hamza, Çavuş, sen Belkahvenin oradan İzmir'e inerken... Yaklaştı bilet satılan bir deliğe...

«Evlât, şimdi biz Belkahveden...»

«Dayı, Ankara var, İstanbul var. Belkave yok...»

«Oğlum şimdi biz Kurtuluş...»

«Üç yüz iki mersedes dayı, Ankara var, İstanbul var...»

«Burası İzmir mi evlât?»

«Yok Bursa dayı»

«Breh yandık...»

Değnekçi de ne diyordu öyle, yanına yaklaşmış sırıtıyor,

«Yok yok Balıkesir» diyordu...

Hamza Çavuş oraları da duymuştu ama, oraları altıncı fırka, yok yok altıncı değil, kaçıncı fırkaydı o...

«Şimdi çocuklar bizim Kadir yüzbaşı...»

«Tamam dayı, çık şimdi şuradan, Kadir yüzbaşıyı kime sorsan sana gösterirler.»

Anladı, bunlarda iş yoktu. Şekerler lokumlar satılan bir dükkâna girdi. Oradaki iri yarı adama:

«Şimdi oğlum burası İzmir???» dedi, ama adam hemen üzerinde «Güzel İzmir yazan şeker paketlerinden birini uzattı Hamza Çavuş'a. Sevindi Hamza Çavuş. Yaman, o biletçi yerindeki adamlar tanımamışlardı Hamza Çavuş'u ama, bu dam tanımıştı, bilmişti Hamza Çavuş'un İzmir'i kurtardığını. Öyle ya, Hamza Çavuş olmasaydı, hiç bu adam şimdi bu dükkânda böyle rahat rahat şekerini satıp alışverişini yapabilir miydi? Hamza Çavuş, elinde şeker paketi, sandlyeye ilişverdi.

«Ya işte evlât, dedi, sen beni görecektin o zamanlar... Nasıl cebelleştik?»

Adam, soğuk soğuk, bir «Evet» dedi salt.

Anlatmağa başladı Hamza Çavuş... Şekerci, sonunda:

«Tamam baba, sen ne istiyorsun?» dedi.

«Kahve olsun evlât» dedi Hamza Çavuş. Daha çok iştahlandı, başladı işi başından anlatmağa... Ama şekerci çok dinlemedi,

«İşim başımdan aşöın baba, martaval dinleyecek halim yok, haydi bakalım.»

Hamza Çavuş, dondu kaldı ora-

«Cambaaz... İp üstünde oynuyor... Cambaaz...»

cıkta. Ama zorla ayağa kalktı. şeker paketinin alındığını duymadı bile, görmedi bile. Yalnız kapıda:

«Biz, dedi, ben Hamza Çavuş, biz kurtarmıştık da burayı...» Şekerci:

«Şimdi ben kendimi kurtarmanın çabası içindeyim» deyip kestirip attı.

Çişi geldi Hamza Çavuş'un. Tuvaleti sordu, gösterdiler. Girdi içeri, rahatladı, çıkarken tuvaletçi ardından:

«Hop hop babalık» diye bağırdı. Hamza Çavuş döndü, adam yaşlıydı, onu öyle yaşlı görünce:

«Yaa neydi o günler?» dedi.

«Çalının dibine ettiğin günler mi babalık?»

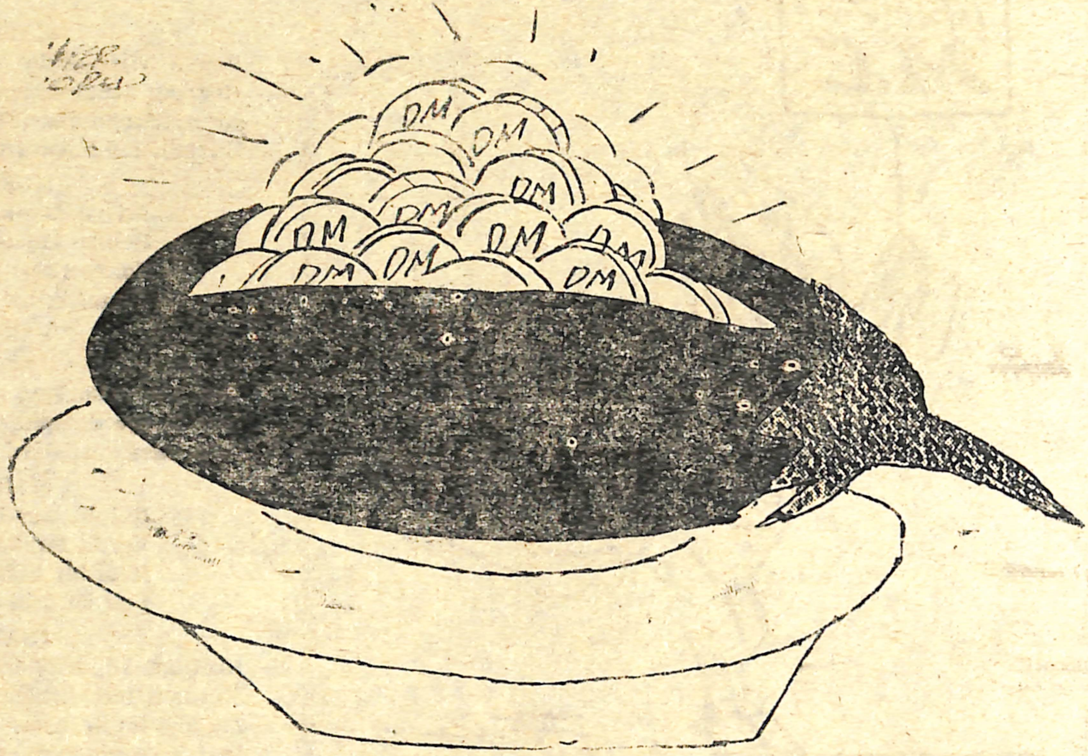
«Edecek zaman nerde be kardeşim, edecek zaman nerede? Ama düşman altına ediyordu ha... Şimdi biz şöyle bir Belkahveden aşağı doğru süzülünce...»

«Çok fazla süzülme babalık, at da tablaya elli kuruşu, Aydın havası olsun.»

Hamza Çavuş şaşkındı. Bu da tanımamıştı kendini. Üstelik bir küçük çiş için elli kuruş istiyordu. Olamaz, belki de gerçekten kurtardığı kent değildi burası... Çıkmalıydı buradan... Sormalıydı, İzmir mi değil mi? Bulmalıydı: İzmir'i, varmalıydı rıhtıma, şöyle düşmanı denize döktüğü yere... Orada, insanlar, toplamalıydı başına, «Aha işte şuracıktan döktük düşmanı» demeliydi... Yo yo, demesine gerek, yoktu zaten kendisini orada görenler, haykıracak, yanına koşacaklardı, «Bakın bakın Hamza Çavuş gelmiş!» diyeceklerdi.

Masaları gördü, karnı acıktı. Oturdu birine, az sonra garson geldi.

— Batı Almanya'ya patlıcan ihraç ettik. —

Karnıyarık!...

«Burası İzmir değil mi evlât?» diye sordu.

«Tamam İzmir beybaba, ne yiyeceksin?»

«Ne mi yiyeceğim, şey, burayı biz kurtardık, biz, benim adım Hamza Çavuş.

Garsonun canı çıkmıştı ayakta, uzatmadı:

«Memnun oldum, ben de Yahya Çavuş, dedi. Ne yiyeceksin onu söyle»

«Şimdi biz Belkahveden...»

«Kahveyi beli bırak baba, ne yiyeceğini söyle...»

«Biliyor musun, tam biz buraya indiğimizde çantada üç zeytin danesi, nah şöyle de bir parçacık ekmek...»

«Ulan çattık ha, baba ne yiyeceksin?»

Tanımadı... Bu da tanımadı... Bir parça ekmek, bir tabak kuru fasulyaya on beş lirayı uzatırken, yine tanımadılar Hamza Çavuş'u... Kızdı Hamza Çavuş içinden, «Behey gavatlar, ben burayı kurtarmasaydım siz bok yerdiniz bu fasulyayı» dedi... Usuna geldi, öyle ya, ne varsa gençlerde vardı, köyde de kendisini hep gençler dinlerlerdi... Kanapede oturan gençlerin yanına yaklaştı... Biri kadın biri erkek, birbirlerine arkadan kollarını dolamışlar...

«Yaa gençler, hakkınız, dedi. iBz burayı kurtardık ki yavrularımız mutlu olsunlar... O günü hatırlıyorum da nasıldı rıhtım, atlarımız toz içinde. Zaten toz duman içinde inmiştik İzmir'e... Ama daha önce şöyle bir Belkahveden bakıncaa...»

Bir el uzandı Hamza Çavuş'a. Yirmi beş kuruş vardı içinde... Bir de ses:

«Al bu parayı da kafa ütüleme babalık.»

Uzaklaştı oradan Hamza Çavuş... Çocuklara da hiç kızmadı. Kendi kendine, «Haklılar, giysilerim dilenci giysisi gibi, beni dilenci sandılar. Ama bir bilselerdi benim Kurtuluş Savaşı'nın Hamza Çavuş'u olduğumu... O zaman yere yurda koymazlardı ya... Ya yâ tâbi ya... İşte nah böyle... İki kişi yaklaştı Hamza Çavuş'un yanına, biri şişman biri zayıf... Zayıfı:

«Baba, dedi, demindenberi seni izliyoruz. Senin bir derdin var, yol mu bilmezsin, yollak mı bilmezsin?»

(Lütfen sahifeyi çevirin)

— Amerika, tutucu partilere yardım yapmayacak.—

— Oooo, beni tutarsan iş değişir!...

Yazısız

Taşlamalar

ÇATI USTALARI

Bugün iyiyiz şükür Allah kerim yarına,
Her şey dengi dengine, ayarı uyarına.
Ne ustalar, mimarlar varmış da bilmez mişiz
Bu millet minnettardır, çatı ustalarına.

KURDULAR

İki yıl beraberce bir arada durdular,
Gelin - kaynanavari, hırlaşıp kudurdular.
Sonra (200) gencin kanlarının üstüne,
Temelsiz bir binanın, çatısını kurdular.

ŞAKA MARKA

Bu kafayla o yollar katedilemez beyler,
İnatla yurt sorunu, kül edilemez beyler.
Her saniye değişen şaka marka kafayla,
Memleket sorunları, halledilemez beyler.

MADEİN TÜRKEY

Billahi ben kafa bilirim okey marka,
Ve de bir kafa daha, bilirim jokey marka.
Hele bir kafa daha bilirim ki pantürkizm,
Üçü de ayni kafa, Madein Türkey marka.

İNAT

Kızdılar, köpürdüler, kükrediler çattılar,
Meydanı terk ettiler, kaşlarını çattılar.
229 kişi ile üç usta,
İnat üzre binanın, çatısını çattılar.

GELİŞ — GİDİŞ

Tüm halk ekranda gördü mert gelişi gidişi,
Demokratik bir ruhla, devir teslim edişi.
Hele bir gidiş vardı, Tanrım neydi o gidiş...
Hani canım vardı ya, 12 MART GİDİŞİ.

Fuat ERTEKİN

Hamza Çavuş döndü baktı, gözleri umutla parladı:

«Biz, dedi, biz yâni ben Hamza Çavuş, biz kurtardık bu yurdu... İzmir'i»

İki genç, ikisi birden Hamza Çavuş'un ellerine yapıştılar.

«Vay be, Hamza Çavuş be, duyardım be, demek Hamza Çavuş beee» dediler. «Bizi kurtaran babamız» dediler. Hamza Çavuş, derin bir nefes aldı, gözleri ışıl ışıl parladı.

«Amman otur babacığım, amman otur Hamza Çavuş amcacığım...»

Oturdular kanapeye... Anlattı Hamza Çavuş... Ne denli, yarım saat, kırrk beş dakika... Gençler ağzının içine bakıyorlardı. Arada bir Hamza Çavuş'un ellerine yapışıyorlardı. Bir yandan da:

«Tamam baba, bizim konuğumuzsunuz» diyorlardı.

Mutluydu artık Hamza «Çavuş, sonunda kendini tanımışlardı. Köye gidince, evet evet köye gidince, «Daha beni o garaj mı ne oradan kaptılar, sonra, sonra...

Şişmanı taksi çağırmağa gitti, zayıfı çay boşlarını götürmeğe... Bekledi, umutla bekledi... Ayağının dibindeki çıkınına gitti gözü, «Breh aman, çıkın nerede ki?» Eli koynuna gitti, «Allah!» diye bağırdı. Oğlunun verdiği para yok olup gitmişti. Bağırdı:

«Evlâtlar, soydular beni... Çıkınım gitti, param gitti... Ulan biz bu memleketi, Hamza Çavuş, Yasin Çavuş, Hayati Çavuş... Ulan biz Belkahvenin oradan...»

Başına birikenler gülüyorlardı.

«Soydular... Belkahvenin oradan... Çıkın da gitti... Atlarımız bir rıhtıma ulan... Düşman ulan.. Deniz ulan... ara da gitti ulan... Lan ulanlaaar»

Topluluk iyiden iyiye gülüyordu Hamza Çavuş'a.

«Yeni moda çıktı bu dilencilik» diyenler oldu. «Alışmış bu herifler» diyenler oldu. «Otobüs parası toplayıp, sonra da cebine indiriyorlar» diyenler oldu... Hamza Çavuş, ağzından köpükler ve tükürükler saça saça bağırıyordu:

«Ulan Kadir yüzbaşı... Ulan biz üç zeytin danesiyle... Ulan...»

Soyunmağa başladı Hamza Çavuş...

«Yaralar, şarapneller... Ulan bunlar... Rıhtım, deniz... Düşman...»

«Soyunuyor ha, deli, polis ha» diyenler oldu...

Hamza Çavuş, kanepepenin üzerine çıkmış, eli kayışında bağırıyordu:

«Ulan ben, Hamza Çavuş... Ben bunun anasını... Yasin Çavuş, Hayati Çavuş. Belkahve aha gördünüz mü?»

Tam bu sırada polis yetişmiş, Hamza Çavuş'da donunu sıyırmıştı... İzleyicilerin bir bölümü gözlerini kapamış, bir bölümü de gözlerini iri iri açmışlardı.

«Ulan işte buna, buna ne denir biliyor musunuz? Ulan bir görün de inanın, Hamza Çavuş'unuzda iş varmışmış, yoksa yok muymuş?»

Polis Hamza Çavuş'u alıp garaj karakoluna götürdüğünde, o hâlâ pantalonunun kayişinden yakalamış, indirmeğe çalışıyordu...

Hamza Çavuşcuk anlattı derdini komisere, polislere... Acıdılar, onun yaşlılığına verdiler, kahramanlığını düşündüler... Gece yarısı bir otobüse bindirdiler, köyüne doğru, kentine doğru... Ama Hamza Çavuş, orada da durmadı, başladı anlatmağa, iri sesiyle,

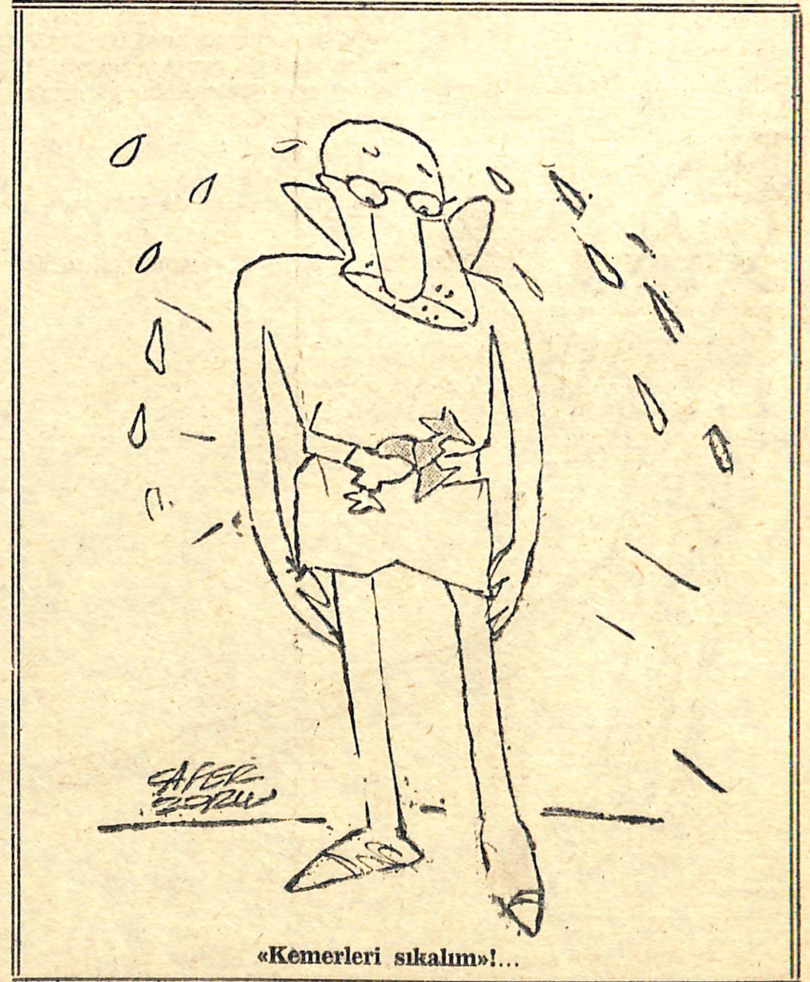
«Biz kurtardık bu İzmir'i biz... Arpayı at yesin diye, biz aç acına...»

En sonunda şoför yardımcısı dayanamadı:

«Yeter baba, dedi. Acıdık, hem beleş aldık, hem de kafa ütüleme burada. Çeneni tut da millet uyusun.»

Sustu Hamza Çavuş. Ne rıhtımı gördü, ne de denizi... Yalnız gözünün önünde kutu kutu ışıklar, kocaman kocaman apartmanlar vardı.

Muzaffer İZGÜ

«Kemerleri sıkalım»!...

Ramazan geldi Hoş geldi...

BURHAN ESEN

RAMAZAN GELECEK

YENİ evli bey, ramazana epeyce vakit varken hazırlığa başlamış Birgün elinde makarna paketleri ile görünmüş. Hanımı:

— Ayol, demişti, bu kadar şeyi kim yiyecek?.

— Ramazan gelince, mutfağımızı boş bulmasın...

Ertesi gün hoşaflık üzümler, erikler, kayısı kuruları.. Bayan yine yarı şaşkın sormuş:

— Hayatım, evi süper — market'lere çevirdin. Ne oluyor? Kıtlık mı başlıyacak? Savaşa mı gireceğiz?.

— Ramazan gelecek dedik ya! Mübarek ayağını basınca evimizi, kilerimizi boş bulmasın!. Günah olur.

Hergün bey fileler dolusu yiyecek maddeleri ile kapının ziline basmakta, karısı ayni soruları sormakta, değişmez cevabı almaktadır.

Aradan birkaç gün geçtikten sonra, kapı hafif hafif vurulmuştu. Genç kadın:

— Kim o? Sorusunu yöneltince dışardaki:

— Ramazan geldi hanım kızım. Mübarek ramazan geldi kapıya dayandı. Allah rızası için ne verirsen elinle, ruzi mahşerde o gelecek seninle. Allah zekâtını kabul eylesin. Allah ramazanı şerif yüzü suyu hörmetine taksiratlarımızı af eylesin!.

Genç kadın:

«Beklediğimiz Ramazan efendi nihayet geldi» diye düşünerek kapıya koştu:

— Boş bir çuval getirdin mi? diye sordu.

— Ne çuvalı?

— Bizim beyin eli açıktır. Bir haftadır Ramazan gelecek diye çarşıda ne varsa eve taşıdı. Mutfağa gelde, kendi elinle erzakını al!..

Dilencinin gözlerinin içi gülmüştü. Kocaman torbasını gösterdi:

— Bu, dedi, ik içuvalın yerini tutar.

Mutfakta küçük paketler içinde duran şeker, pirinç, makarna, tereyağ gibi erzakı torbasına doldurdu. Omuzuna vurdu:

— Allah razı olsun, Allah ne muradınız varsa versin!. diye dua ederek evden uzaklaştı.

Akşam olunca bizimkiler yemeklerinii yemişler, kahvelerini içiyorlardı. Hanım:

— Az daha unutuyordum, dedi, Ramazan geldi...

— Acele etme, mübarek ayın girmesine daha ikigün var..

— O ramazan değil, öteki geldi...

— Allah... Allah... Neler söylüyorsun sen hanım. Ramazanı çiftleştirmekte nereden çıktı?.

— Ne kızıyorsun hayatım. Hani Ramazan gelince lâzım olur diye bir sürü erzak almamış mıydın? İşte bugün o Ramazan geldi, kapıyı çaldı.

— Sonra?

— Bende mutfakta hazırladıklarımızı çuvalına doldurdum.

— Alıp gitti mi?

— Bir çuval hediyeyi aldı ama, bize de iki çuval dolusu duayı bıraktı...

— Ramazan geldi hoşgeldi, de ama sakın baklava tepsisi boş geldi deme... Canına okurum vallahi!...

BAKLAVA TEPSİSİ

İftardan sonra sohbet ediyorlardı:

— Eskiden ramazan gelince:

«Ramazan geldi hoş geldi, baklava tepsisi boş geldi!» denilirdi. Bu yıl tepsi nasıl geldi dersiniz?.

— Tepsi yok ki dolusunu, boşunu sorasın. Baklava tepsisi çok yıllar önceden bit pazarına gitti. Bu tekerleme de bitti.

KİMLER SEVİNDİ?

— Ramazanın gelişine en çok kimler sevindi dersiniz?

— Bu ayı bahane ederek fiyatlara en az yüzde yirmibeş zam yapan gıda satıcıları..

— Bayramı iple çekenler kimler acaba?.

— Zam etiketlerini şimdiden hazırlayan giysi mağazaları...

NASİP OLMADI

Arkadaşına sordu:

— Oruç tutuyor musun?.

— Otuz yıldanberi olta ile balık tutarım. Palamut, istavrit, uskumru çok takıldı oltama. Ama bugüne dek ne balina, ne de Oruç tutmak nasip olmadı.

DAVULCU

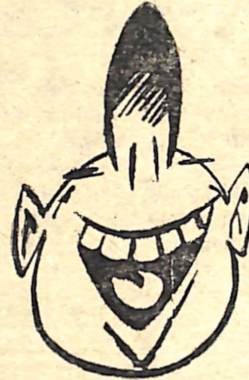
Ramazan geldi yaza,
Zam oldu tuza, gaza,
Karın doymuyor aza,
Dan dan da dan dandan.

Et, yağ çıktı yetmişe,
Bir lira su bir şişe
Oyun kapalı gişe
Dan dan da dan dandan.

Böyle gitmez, böyle gelmiş,
Oruç oldu masraflı iş,
Davulcu ister bahşiş,
Dan dan da dan dandan.

KARAGÖZ - HACIVAT

HACİVAT — Hay: bak, Karagözüm pencereden başını uzatta, bana bak. Yar bana bir eğlence medeeet!.

KARAGÖZ — Kasap çengelinde 70 liraya bir kilo et...

HACİVAT — Taş atmayı bırak sağa sola. Ne demişler, her kahkaha yarım kiloluk pirzola. Bu söze kulak verelim. Karnımızın doyması için bol bol gülelim.

KARAGÖZ — Ramazan geldi, cüzdan boş, kiler tamtakır. Ne eylesin bu fakir?.

HACİVAT — Karagözüm izin verde ben sana yol göstereyim...

KARAGÖZ — Utla taksim mi geçecek, Dede efendiden makam mı seçeceksin?

HACİVAT — Yokluktan etmezdin şikâyet. Televizyonun olsaydı şayet.

KARAGÖZ — Ulan köftehor televizyonu sokma araya. Ne katkısı olur pula, paraya?.

HACİVAT — Saat yirmide o beyaz camı açarsın. Haberlere verirsin kulak. MC. li liderler orada eprde kurar, şema yıkarlar. Cümlemizin falına bakarlar. Hepimiz Ali Babanın hazinesini bulmuşuzdur. Milyoner olmuşuzdur. Gonga bi kez vurulur, ağır sanayı şırrak diye kurulur.

KARAGÖZ — Neler atıyorsun? Gördüğün rüyayı mı anlatıyorsun?.

HACİVAT — TRT. nin hazırladığı; MC. liderlerinin baş rol aldığı filmi anlatıyorum. Evsizlere konut dağıtılır haber bültenlerinde bedava. Mangırlar dağıtırlar gelirlerse biraz daha tava: Badehu...

KARAGÖZ — Sus artık yahu. Karın doymaz kuru lafla. Kırat kişnemez beslenmezse yulafla.

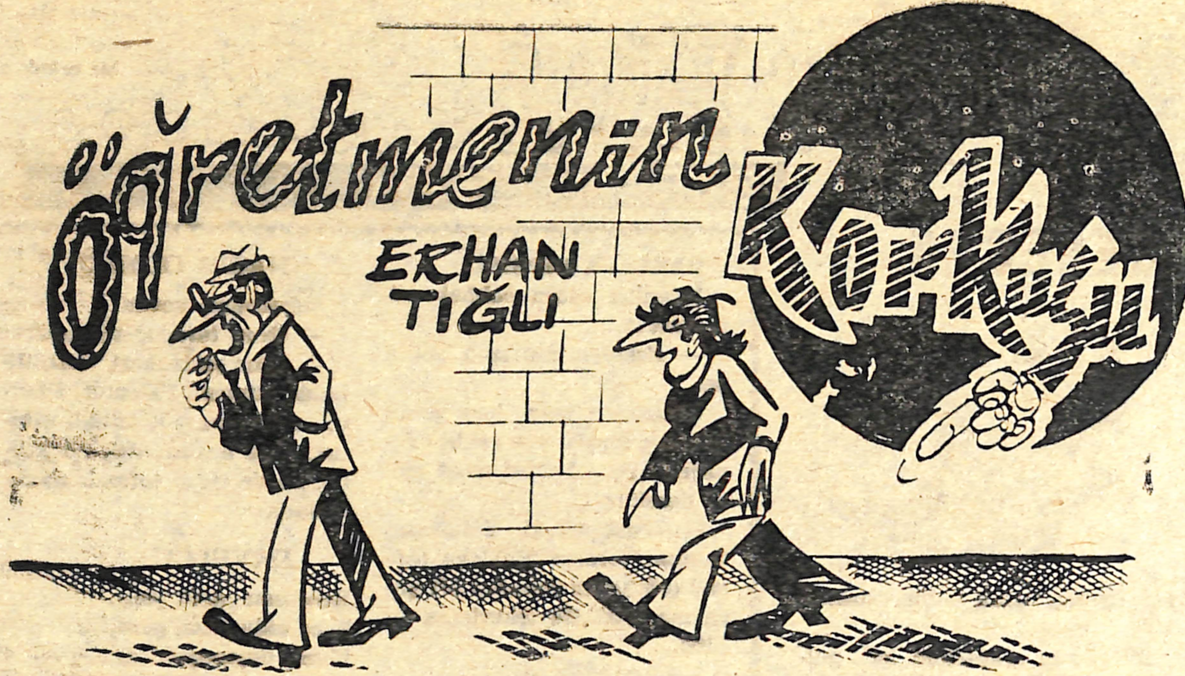
HACİVAT — Öyleyse sen milliyetçi değilsin?.

KARAGÖZ — Nereden bildin?

HACİVAT — Onların her dediğine kulak verir, inanır görünmezsen anarşist sayılırsın. Ancak bir araba sopa yedikten sonra ayılırsın.

KARAGÖZ — Kırdırma şimdi bana televizyonu, beyaz camı.

HACİVAT — Yıktın perdeyi eyledin viran. Varıp tosuncuklara haber vereyim heman.

ÖĞRETMEN yorgun argın giderken birinin kendisini izlediğini farketti. Önce gözlerine inanamadı. «Kim izler beni? Olsa olsa bir rastlantıdır bu. İzlenecek bir yanım yok ki. Hadi zengin kılıklı, gösterişli, oturaklı biri olsam kaçırıp fidye isterler ya da paramı çalıp kaçmak isterler ama ne yapsınlar beni. Turşumu kuracak değiller ya. Dertsiz başlarına dert mi gerek?» diye güldü.

Ama arkasındaki kişinin bir türlü gitmediğini, üstelik o nereye gitse gelmekte olduğunu görünce birden korkuya kapıldı. «Evet, yanılmıyorum. Resmen takip ediliyorum» diye söylendi. Şimdiye dek hiç böyle bir şeyle karşılaşmadığı için ne yapacağını şaşırdı. Filmlerden, eski anılardan bu duruma düşenlerin ne yapacağını, ne yapması gerektiğini kestirmeye çalıştı.

Gençliğinde bir gün bir kızın arkasından gittiğini ve onu evine dek izlediğini anımsadı. Kız herhalde pek toy olmalıydı ki kendisini görünce eli ayağı dolaşmış, sonra telaşla koşmaya başlamıştı. Şimdi kendisi de mi koşsaydı acaba? Yoo... Korkaklık, korkakça bir davranış olurdu bu. Gerçi korkuyordu aslında. Ama bunun kimseye belli etmemeliydi. Hele kendisini izleyene. «Kim korkar hain kurttan?»

Evet. Korkmuyorum senden ve senin gibilerden. Gelin, izleyin beni. Dana altında buzağı arayın. Şuraya gitti, bununla konuştu. Şu kitabı aldı, bu gazeteyi okudu diye rapor edin efendilerinize. Bir tenhada kıstırıp dövün, vurun, öldürün. Her türlü yolu deneyin. Yolunuzdan geri kalmayın. Ölümden öte yol var mı?

Evet. Korkuyorum. Çünkü ben de insanım. Bir kahraman değilim. Hem kahramanların korkmadığını kim söylemiş? Kahramanlar korkularını belli etmeyen kişiler ya da korkularından bir an önce sıyrılmak için korktukları şeyin üstüne giden insanlar değil midir? Evet. Korkuyorum ama onlar da bizden korkuyorlar. Korktuğumuz başımıza gelmesin diye nefes alışımızı bile kontrol etmek istiyorlar... Oysa korkunun ecele yararı yoktur, bilmiyorlar...

Öğretmen birkaç kez izini kaybettirmeye çalıştı ama başaramadı. «Muhakkak polis bu» diye söylendi. «Polis olduğu adam izlemekteki tecrübesinden belli. Ama benim polislik bir işim yok ki. Kimsenin malını çalmadım, kimsenin hakkını almadım, kimseye kötülük yapmadım. Tek suçum gerçekleri söylemek, düşündüklerimi saklamak. Bu da suçsa tabii... Suç değil sevaptır be! Böyle suça can feda, suç olsa bile...»

Bir ara kızdı. Kendisini izleyeni bekledi. Eğer yanına gelirse «Beni niye takip ediyorsun, maksadın ne?» diye soracaktı. Ama izleyicisi gelmedi. Öğretmen onun yanına gitmeye karar verdi ve gitti de. Ama izleyici hemen kaçtı, kayboldu, bir yerlere saklandı, gizlendi. Yüz yüze gelmeye cesaret edemedi. «Böyledir bunlar. Arkadan gelirler...» diye söylendi öğretmen. Acı acı güldü ve yürüdü.

İzleyici hemen yine çıktı ortaya ve kendisini izlemeye başladı. Öğretmen sık sık arkasına bakıyor, «Ben bunu bir yerden tanıyorum ama nerden?» diye kendi kendine soruyordu. Okula ilk atandığı zaman varlıklı veliler hemen tava getirmeye çalışmışlardı kendisini. Lokantaya, gazinoya, meyhaneye çağırıyorlar, iltifatlar yağdırıyorlardı.

Bunların hiçbirine itibar etmemiş, yüz vermemişti. Ama bir gün bir içkili lokantanın önünden geçerken bir öğretmen arkadaşına rastlamıştı orada. Aynı okuldaydılar onunla. Müdür yardımcısıydı üstelik. Bu bakımdan kendisini çağırıp içki içtiği sofraya oturması için ısrar etmesine dayanamamış, beş on dakikalık diye oturuvermişti oraya. Hele çoktandır içmediği rakı kendisini mıknatıs gibi çekmişti adeta. Oysa işin içinde iş varmış... Biraz sonra çocukları zayıf kendileri şişman iki hatırlı veli masaya damladılar. Kabalık edip hemen kalkmadı. Şaşırdı. Demek sevgili müdür yardımcısı bu beylerin içki arkadaşıydı ha!

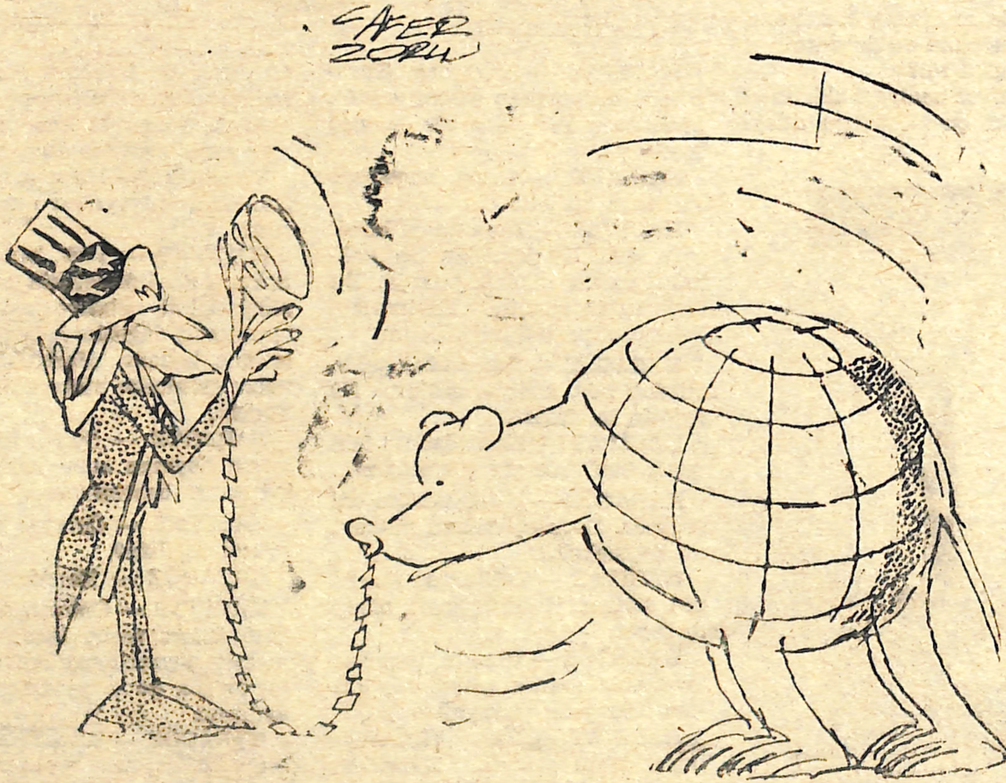
Biraz merak biraz ilgi çiviledi masaya kendisini. Söze pek karışmadı. Onların konuşmalarını dinledi. İçkiler, çeşitli mezeler geldi gitti. Öğretmen fazla içmedi. Müdür yardımcısı ise körkütük sarhoş olmuştu. Acınacak bir haldeydi. Uluorta konuşuyordu. Laf arasında böyle sık sık buluşup içtiklerini öğrendi. Durumu anladı. O gün oyun bozanlık etmedi ama diğer günler o içkili lokantanın önünden geçmedi ve müdür yardımcısına eskisi gibi sevgi, saygı göstermedi.

Bu izleyeni müdür yardımcısının odasında görmüştü herhalde. Şimdi anlıyordu. O müdür yardımcısı kendisini denemek ve ağzından laf almak için çağırmıştı içki masasına. Cebi paralı velilerin maşasıydı. Bu adamı da onun takmadığı ne malum arkasına. Ya da zayıf not alan, kışkırtılan bir öğrenci olamaz mı?...

Böyle öğrenciler çoğalmıştı bu devirde. Eskiden öğretmenlere öğrenciler: «Eti senin, kemiği benim» diye teslim edilirken şimdi «Eti bizim, kemiği senin olsun. Et yüzü görme, kemik yala. Çocuğumuza iyi not ver, yoksa fena olursun» deniliyordu. Neydi o eski zamanlar! Yavuz Sultan Selim'in üstüne hocasının çamuru sıçramış ta hocası özür dilemeye, üstünü silmeye davranınca koca padişah «Zararı yok hocam. Hocamızın çamuru bile şeref verir bize» demişti. Ya Fatih Sultan Mehmed'e hocasının falakayı gösterip «Yanlış iş yaparsan seni bununla döverim ha!» demesi, Fatih'in boynunu büküp susması, babası Sultan Murad'ın: «Tabii ya. İsterse beni bile döver» demesi...

Eski zamanlara düşkün, her iyiyi, güzeli eskide bulan biri değildi ama eski iyi, güzel, yararlı olaylardan ibret, ders alınması gerektiğine inanıyordu. Kendisi öğrenciyken değil öğretmenleri izlemek, rahatsız etmek, onların gölgesini bile görseler bucak bucak kaçarlardı. Bu kadarı da fazlaydı ama şimdikiler de pek ileri gidiyorlardı canım. Öğretmenlik yaşamı boyunca ne öğrencilere rastlamıştı. Not dilenenler, not için yolunu kesenler, tehdit edenler,

— Dolar Dünyanın her yerinde düşüyor. —

«Aç ayı oynamaz»!...

laf atan, söven sayanlar, başına serseri arkadaşlarını musallat edenler çıkmıştı. Geceyarısı kapısını çalanlar bile olmuştu.

Tabii aralarında çok iyiler, hiçbir öğretmenden not dilenmeyenler, hatta bilgi, görgü bakımından bazı öğretmenlerden üstün olanlar da da vardı. Vardı ama devede kulaktı. Bu. Düzende bir bozukluk vardı. Yoksa öğrenciler bu durumda olmazlardı. Eski öğrencilerin bir fazlalıkları yoktu ya şimdikilerden Aksine bugünküler daha uyanıktılar dünkülerden. İşte bilmeyen ya da daha fazla uyanmalarını istemeyenler suçluyorlardı öğretmenleri. Siyasî propaganda yapıp anarşiye teşvik ettiklerini iddia ediyorlardı. Oysa gerçekleri söylemekten, hak bildiği yoldan gitmekten başka ne yapıyordu öğretmen, ne yapabilirdi yani, değil öğretmen, namuslu bir aydın bile olsa. Kötülüğü, alçaklığı görmezlikten gelmek en azından o kötülüğe katılmak, o kötülüğü benimsemek sayılmaz mıydı? Buna hangi vicdan sahibi razı olabilirdi?..

Bir de öğretmenlerin hakkını almak için çalışmasına, bu konuda boykot, yürüyüş, toplantı yapmasına dayanamıyorlardı. Ama hakkını vermiyorlar, geçim şartlarının ağırlığı, pahalılık altında ezilmesine aldırmıyorlardı. Boykot yaptıkları zaman az mı baskı yapmışlardı. Boykot teşvikçisi diye kendisini ve birkaç öğretmeni açığa almak istemişler, mahkemeye vermişlerdi. Ama yargıç beraat ettirmişti onları.

Ya Kayseri'ed toplantı yaptıkları sinema salonunda etraflarını çevirip dövmeye, öldürmeye kalkmaları, hatta yakmaya kalkmaları neydi?... Ankara'da, Erzurum'da, İzmirde ve diğer bazı büyük kentlerde öğretmenleri yıldırmaya, susturmaya çalışmışlar, yapamayınca sürmüşler, açığa almışlar, türlü hakaretlerde ve baskılarda bulunmuşlardı.

İşte şimdi de sıra kendisindeydi herhalde. Gece gündüz izleyecekler, bir açığını bulup hesabını görecekler. Ama bu pek kolay olmayacaktı. Kendisini izleyene bir daha baktı. Genç biriydi bu. İnce uzundu. Pek kötü birine benzemiyordu. İyi, namuslu bir yüzü vardı. Ama acaba melek yüzlü bir şeytan mıydı? Yere bakan yürek yakanlardan mıydı, öğretmen kötü duruma düşünce pek mi memnun olacaktı? Eski bir öğrencisiyse niye kızıyordu kendisine, ne yapmıştı öğretmen ona? Bildiği halde not mu vermemişti, herkesin içinde küçük mü düşürmüştü, dövmüş müydü, sövmüş müydü? Öğretmen kimseye böyle bir şey yaptığını hatırlamıyordu. Yoksa yanılıyor muydu?.

— Orman yangınları kontrol altına alınacak. —

Tuh be! Demek bu meslekte korkutulmak, horlanmak, aşağılanmak da vardı ha! Rüyasında görse inanamazdı böyle bir şeye eskiden. Karşıdan bir genç kız geliyordu. Öğretmen şöyle bir baktı genç kıza. Kız gülerek selam verdi kendisine. Birine mi benzetmişti bu kız onu. Yoksa bir öğrencisi miydi? Hiç böyle bir öğrencisi olduğunu hatırlamıyordu. Sakın kendisini bir erkek olarak beğendiği için gülmüş olmasın bu bu kız. Güzel de bir şeydi hani. Öğrencisi falan değilse arkasından gitse, nereden tanıştıklarını sorsa, tanışma, konuşma çareleri arasa... Ama ya mahsus, kendisini tuzağa düşürmek isteyenler böyle istediği için selamlamışsa kendisini... Eğer bir namussuzlukla suçlanır da öyle müşkül duruma düşürse ekmeklerine yağ sürüvermiş olurdu bazı beylerin. Bu bakımdan dikkatli olmalı, her yüzüne gülen kadına, kıza kapılmamalıydı? Ama ya kendisini sahiden beğendiği için öyle davranmışsa bu genç kız, bir ilgisi yoksa öğrencilikle, tuzakçılıkla. Ah bir anlayabilseydi işin aslını astarını.

Aa... Bir de baktı, kendisini izleyen yanına yaklaşmış. Hemen: «Ne var, beni niye izliyorsun?» diye sordu. İzleyici mahçup mahçup gülümsüyerek: «Şey hocam» dedi «Kusura bakmayın. Ben sizin eski bir öğrencinizim. Size teşekkür etmek istiyordum da.» Öğretmen karşısındakine: «Acaba alay mı ediyor?» diye şöyle bir baktı. «Ne teşekkünü?» dedi. İzleyici: «Şey... Beni okumaya teşvik etmiştiniz. Ben okumayı bırakacaktım. Ama sizin sayenizde okudum, yüksek okulu bitirdim» dedi, ellerine sarıldı. Öğretmen buruk bir gülüşle bakakaldı.

Erhan TIĞLI

GİDİYOR

Hız devrinde para bile hızlandı
Sel gibi, ay balam, akıp gidiyor
Buyur cebimizde az kal, diyoruz
I-ıh diyor, ay balam, çekip gidiyor.

Vatandaş pazara inse köyünden
Bakar ki hesaplar çıkmış rayından
Etkilenmiş belki kırat huyundan
Paralar, ay balam, ürküp gidiyor.

Memurlar beklese aybaşı diye
Kuyruktadır taksit ve veresiye
İlk günde zavallı döner deliye
Paralar, ay balam, yakıp gidiyor.

Nicesi bu yüzden döndü kambura
Nice kara saçlar dönüyor kıra
Lokomotif oldu her yerde para
Ardına, ay balam, takıp gidiyor.

İzin verilmez ki adam işeye
Binemez parasız olan eşeğe
İtilir atılır hemen köşeye
Belleri, ay balam, büküp gidiyor.

Paralı olana gülümsemekte
Parasıza haspa, ı-ıh, demekte
Para buldozere çok benzemekte:
Evleri, ay balam, yıkıp gidiyor.

Değeri ölçülmez hiç de bir şeyle
İnsanlar ölçülür hep parasiyle
Yoksulluk insanı bir kroşeyle
Komaya, ay ablam, sokup gidiyor.

Günde üç öyün bomboş sofralar
Ne et, ne yumurta, ne de meyve var
Vatandaş şaşırmış, bütçelerse dar
Kemeri, ay balam, sıkıp gidiyor.

Yaşar Hâdi ÖNDER

Yazısız

Seyirciler!...

BİTKİLER VE SİYASİLER

Siyasiler Mecliste hep biribirlerine
Sataşıp da durmuşlar, bitkiye benzeterek
Biz de aldık kalemi ve gözledik onları
Neye benziyorlarsa yazdık inceleyerek.

ECEVİT
Küçük bir filizdi, gelişti hep zamanla
Meşhur Çoban Sülü'nün yutamadı sürüsü
Karaoğlan Ecevit, dallandı budaklandı
Veriyor şimdi Yurda bir çınar görüntüsü.

SÜLEYMAN
Süleyman iktidarda, memurlar gider gelir
Yurdun dört bir köşesi sürgünlerle dolmuştur
Suçlu, suçsuz memuru yaz - kış sürgün etmekle
Süleyman bitkilerden köygöçüren olmuştur.

ERBAKAN
Döner durur her zaman, kıvırır hep durmadan
Anlaşılmadı gitti, şu Necmettin Erbakan
Bitkiler arasında, ona benzeyen bitki :
Ayçiçeği, gündöndü, yahut da günebakan.

BOZBEYLİ
Kocaman ağaç idi, kökleri sağlam idi
Yoksulluk rüzgârıyla eğilir ve bükülür
Bozbeyli bir cevizdir, meyveleri taş gibi
Bir taş atılıverse patır patır dökülür.

FEYZİOĞLU
Meşhur Profesördür, dikleşir arada - bir
Hasat mevsimi geldi, işleri sardı sarpa
Feyzioğlu böylece sermayeyi tüketti
Giderek tıpış tıpış, Kırat'a oldu arpa.

TÜRKEŞ
Her siyasî benziyor bir bitkiye vesselam
Büyük Millet Meclisi sanki bir toprak gibi
Türkeş gayet küçüktür ve fakat dikenlidir
Yapışır ayaklara tarlada pıtrak gibi.

Yaşar Hadi ÖNDER

GÖRGÜ KURALLARI

NİYAZİ YOLTAŞ

TANIŞTIR
BÜYÜĞE

VEDALAŞIRKEN "ALLAHAISMARLADIK" DEMEK GEREKİR.

BÜYÜKL
GÖRGÜ

KULLANACAĞINIZ KARTLAR, SÜSLÜ OLMAMALIDIR.

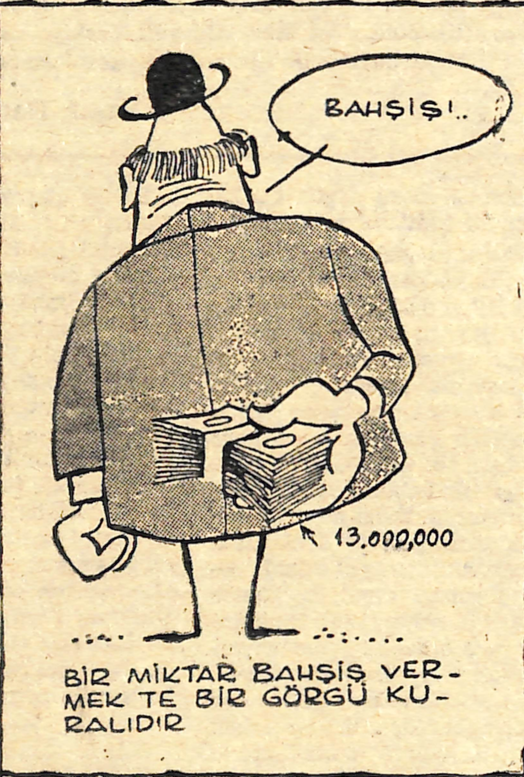

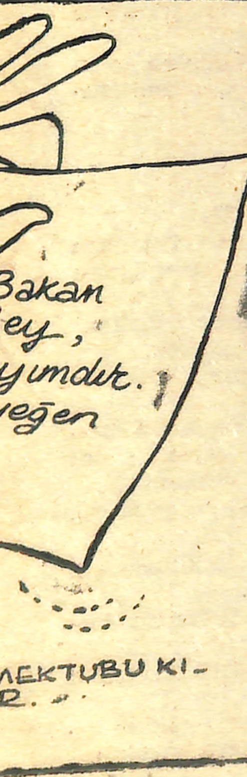
İŞ İSTE
SA OL

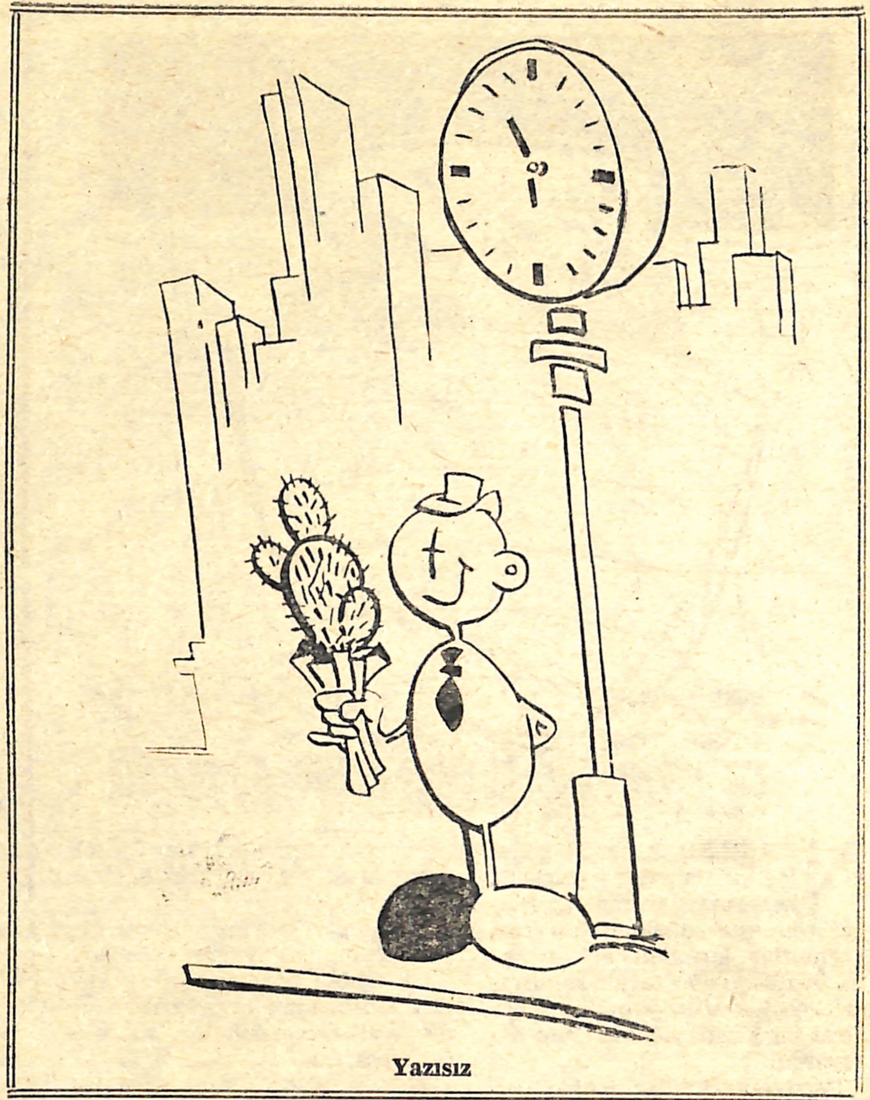

Yazısız

KONUTNAME

Atandı bir ilçeye ve gitti memur Mahmut
Gerekliydi elbette, oturmaya bir konut

Büyük memur olsaydı verilirdi bir lojman
Küçük memurdu Mahmut, dediler: «Bir konut tut»

Dolaştı sokakları hep pahalıydı kira
Yedi - sekizyüz lira, beşyüz liraydı yahut.

Bir evde karar kıldı, iyi değil ya ucuz
Küçücük bir evcikti, beş çarpı onüç boyut.

Evsahibi evini methedip duruyordu
Sanki camları billûr ve de taşları yakût

Bu konut başka konut, mezarlıklara nazır
Ve de pis pis kokuşan bir dere ile hudut.

Evsahibinin başka bir de şartı var idi:
«Çıkarırım evimden, kalmazsam senden hoşnut.»

Konut eski - püsküydü, ha uçtu ha uçacak
Girerken dedi memur: «Koru beni ya Mabut.»

Bir oda, bir mutfaktı, hep de ufak ufaktı
Her odada el kadar birer pencere mevcut

İzinsiz çivi çaksa kızardı evsahibi
Sanki gazaba gelmiş, dirilip Hazreti Lût.

Zam yaptı evsahibi, itiraz etti memur
Evsahibi öfkeyle kesildi sanki barut.

Evsahibi kızarsa memurcuk zorunluydu:
Evden çıkana değin, geçmeye hergün sükut.

Rezillikler içinde kalakaldı sonunda
Gırtlağına dayandı, küçük memur yut ha yut.

Bu konut sorununun Ankara'dan yolları
Açılmazdı besbelli, boşunaydı tüm umut.

Yaşar Hadi ÖNDER

İntikam

NEHİRLER kabardı, göller taştı, dalgalar yükseldi, heryanı sular kapladı. Rüzgâr acımasız soluğunu üflerken, yağmurlar kovadan boşalırcasına dökülüyor ve tavuk kaburgası örneğine göre yapılmış tahta gemi bu karmaşada sallanıp duruyordu.

Gemideki canlılar içinde gerçekten sakin, güvenli ve etkin tek kişi vardı, Nuh... O her türden aldığı bir çiftten oluşan bir avuç canlı ile geleceği kuracaktı. Fakat gemide bazı önlemleri de almak zorundaydı. Sözgelimi, eğer gemidekiler çoğalacak olurlarsa hem yiyecek sıkıntısı başlayabilir, hem de onca ağırlık nedeniyle gemi batabilirdi. Bu nedenle ilk buyruğunu duyurdu:

«Tufan sonuna değin evlenmek yasaklanmıştır.»

Tufanın ilk günleri olduğu için tüm çiftler buyruğa, işlerine gelmese de hemen uydular. Nuh, buyruğu için bir denetleyiciler kurulu oluşturmamıştı. Bu ortamda, buyruğunun içgüdüler üzerinde bile etkili olacağına güveni vardı. Fakat böyle olmadığını 17. günün gecesi anladı. Huzura gelen erkek ile dişi fare evlenmek istiyorlardı. Canı çok sıkıldı Nuhun. Genç çifti azarladı, buyruğunu sesinin olanca gücüyle haykırdı. Erkek fil ile dişi fare süklüm püklüm ayrıldılar yanından. Fakat üç dört gün sonra yine Nuhun karşısındaydılar.

— Yine ne istiyorsunuz?

Erkek fil, boynu bükük, mahçup, sızlanırcasına

— Efendimiz, yalvarırım bizi evlendiriniz.

Nuh birden kükreyiverdi:

—Size olmaz demedim mi? Defolun!

Tam dışarı çıkıyorlardı ki, dişi fare birden geri dönüp, Nuhun karşısına dikildi:

— Peki efendim, olsun, Fakat biz evlenmeye zorunluyuz.

....

İşte bu olaydan sonra Nuh uzun uzun düşündü ve ikinci buyruğunu duyurdu:

«Gemideki tüm erkekler Cinsel organlarını makbuz karşılığında evrecekler.

a) Her erkek makbuzunu tufan sonuna dek iyi koruyacaktır.

b) Tufan sona erince, gemiden ayrılmadan önce makbuzunu veren her erkeğe, organı geri verilecektir.»

Tüm erkekler, sırayla organlarını verip, makbuşlarını aldılar. Nuh bir yanda, organları fişleyip, bozulmayacak biçimde yerleştirirken hayvanlar da makbuzlarını saklama çabasına girmişlerdi. Kuş, gemi tavanının en yüksek köşelerinden birine gizledi. Zürafa boynuna astı. Ayı, sevgili eşine verdi. Maymun ottan yatağını açtı ve yalnız kendisinin alabileceği bir yere gizledi. Bu sırada tilki, sincabı günde bir ceviz karşılığında çalıştırıp, geminin sağlam direkleri içine ufak oyuklar açtırdı. Hemen ardından da kiralık kasa ticaretine başladı. Her kasanın günlük bedeli bir kaşık çorbaydı. Eşek, deve, koyun, domuz ve su aygırı bu kaşaların ilk kiralayıcısı oldular...

Saklama ve gizleme işleri bittikten sonra gemide herkez Tufan sonunun özlemi içine girmişti. İlk günlerin korkusu gitmiş, buyruğa uymama nedeniyle, Erkek fil ve dişi fare gibi cezalandırılmak korkusu ortadan kalkmış, herkes günün gün etmeye başlamıştı. İlk sıkıntı, güvercinin getirdiği ilk haberle oldu. Tufan sürüyordu. Daha ne denli burada kalacaklardı? Aralarında tufan sonunu konuşup sıkıntı dağıtmaya çalışırlarken bir eğlence çıktı. Dşi maydun, tüm dişiliğini kullanarak erkeğini kızdırıyordu. Erkek maymun, köpürdükçe, dişisi, kadınlara özgü garip bir haz duyuyor, diğerleri de erkek maymuna bakıp kahkahalarla gülüyorlardı.

Erkek maymun dayanamayıp, Nuh'a gitti. Makbuzunu uzatıp, organını istedi ama, bu bir olanaksızı denemekten öte birşey değildi. Daha çok kızdı. Daha çok güldüler...

Güvercinin ikinci kez getirdiği haber hepsine muştu olmuştu. Fırtınalar yağmurlar dinmiş, sular çekilmeye başlamıştı. Demek, bir, iki hafta sonra karaya çıkabileceklerdi. Gemideki tüm canlılarda bir bahar kımıltısı başladı. Hepsi sevinç içindeydiler. Özellikle erkek maymun. Sabahtan akşama dek oynadı, koşuşturdu. Sonunda yoruldu ve bir muz alıp köşesine çekildi. Biraz sonra da dişisi sokuldu yanına. Duygulu, isterik bir fısıltıyla:

— Hadi gelsene...

Erkek aldırmadı bile. Muzundan ısırdı bir kez ve yöresinde gezdirdi gözlerini.

— Tufanın bitmesine en az on gün var ama... Yoksa beni istemiyor musun?

— İstiyorum.

— Hadi öyleyse

— Tufandan sonra.

— Hıh, güleyim bari. Tufandan sonra herkes yapar, önemli olan şimdi...

Erkeksen şimdi yap bakalım.

Erkek maymun gülerek,

— Tufandan sonra... Göstereceğim sana.

— Bırak şimdi bunları. Gösterebileceğin birşey varsa şimdi göster. Hem n'apabilirsin ki?

— Çok şey yaparım. Hele Tufan bitsin.

Dişi maymun işkillenmişti. Kuşkuyla sordu.

— N'apacaksın Tufandan sonra?

Erkek maymun kulağına eğildi dişinin, usulca:

— Atın makbuzunu çaldım dedi ve muzunu yemeye koyuldu.

ATO

— Parlamenterler araba kullanamayacak. —

DÖRTLÜKLER

TELEVİZYON

Uyandıracak sandık televizyon milleti
Televizyon alırken az hayaller kurmadık
Uyandıracak yerde uykuda televizyon
Çünkü hiç pijamasız televizyon görmedik.

«2 MİL

Kapatmışlar önünü Yunan adaları hep
İzmir'in öte yanı duvardan farklı değil
«12 Mil» diyerek çıktı meydana Yunan
Çekmeye çalışıyor gözlerimize mil.

KONUKSEVER

Konuksever kişiyiz, anamızdan doğalı
Konuğumuz eksilmez evden Tanrı'nın günü
Konukseverlik bizim ruhumuza işlemiş:
Konuk oldu yoksulluk, kovamayız bir türlü.

PARA

Eskiden santim vardı, «Para» vardı unuttuk
Şimdi de beş kuruşu versek herkes gülüyor
Eskiden servet olan miktar şimdi çok küçük
Biz mi büyümekteyiz, para mı küçülüyor.

BÜYÜSÜN

«Böyyük Türkiye» sözü masal sandı çok kişi
Bu söz ile vatandaş mışıl mışıl uyusun
Uyudukça bu ülke «Böyyük Türkiye «olur
Hani büyük bir söz var: «Uyusun da büyüsün.»

Yaşar Hadi ÖNDER

Sizin için...

HİÇ GİTMEMİŞ

Gökyüzünde, Yıldızların pırıl pırıl olduğu bir gece, Necati dalgın dalgın gökyüzünü seyrederken, oradan geçen Rıfkı durdu Necati'ye şöyle bir baktıktan sonra sordu:

— Samanyolu neresi acaba, iki saattir arıyorum.

Necati biraz düşündü, sonra:

— Kusura bakma ben hiç o tarafa gitmedim.

Kadir ESEN — ANKARA

ZAM - ANE ZAM'LARI

Petrole ZAM geliyormuş
Gelsin
İyi ya peşinden
Yağa, tuza
Oğlana, kıza
Ördeğe, kaza
Cümbüşe, saza
Kışa, yaza
Kışa, yaza
Çoğa, aza
Hepsine birden,
Ne olmuş?
ZAM gelecekmiş.
Üzmeyin adamı
Bunlar,
Zam - ane ZAM'ları...

Kadir ESEN — ANKARA

EŞŞEKMİŞ

Evine bağlı, güngörmüş bir adam, evde kalmış kızını eşlendirecekti, kızına:

— Son kısmetini de teptin. Deyince kız cevabı yapıştırdı.

— Ama babacığım ben atmıyım ki tepeyim!

Bu cevabı alan baba sinirli, sinirli:

— At olsan iyi ya kızım, sen eşşeksin eşşek!

Kadir ESEN — ANKARA

PLAJDA NE YAPIYORMUŞ

Eski çalıştığım iş yerinde, safderun bir arkadaşımız vardı. Baskı altında yetişmiş tipik bir Anadolu çocuğu. Bu işyerinde en hararetli gün pazartesi sabahları idi, çünkü herkes birbirine tatil günü, ne yaptığını ballandıra ballandıra anlatırdı.

Bu arkadaşımız ise sessiz ve ezik bir şekilde konuşulanları dinlerdi. Cehennemi sıcak bir gündü, öğleden sonrası için şefden izin istedi. Aralarında şöyle bir konuşma geçti.

— Peki izin vereyim ama napacaksın.

— Plaja gideceğim efendim.

— İyi ama sen yüzme bilmezsin, sonra boğulur moğulursun.

— Boğulmam çünkü ben plaja yüzmeye değil, üç yaşındaki yeğenime kumdan şato yapmaya gidiyorum.

Yılmaz KOCABALI

GEÇER — GEÇER

Bektaşinin biri yağmur altında araba bekliyormuş. Yarım saat kadar beklemiş bir tek araba geçmemiş aksine. Bunun üzerine kızarak söylenmiş:

— Hey Allahım. Şu fani dünyada her şey geçer derler ama yarım saattir bekliyorum bir tek araba bile geçmedi!

Yavuz İPLİKÇİ — ANKARA

MEMURDU

Hep borçlarını düşünüyordu
Çok çalışıyordu
Maaşını alıyordu
Ev kirasına, bakkala
Kasaba dağıtıyordu
Zaten alacağı hiç yoktu
Hep borçlarını düşünüyordu
Ödeye, ödeye bitiremiyordu
Ah aybaşı bir gelse diyordu.

Kadir Esen — ANKARA

MESLEKLERİN DİLİ

Politikacı :
Seçimden sonra gülleri açan,
Daha sonra delegeden kaçan.
Kişidir.
Hakem :
Vara yoğa kart gösteren,
Maçtan sonra yumruğu yiyen
Kişidir.
Futbolcu :
Pokerde floşu açan,
Barda, Pavyonda güzeli seçen
Kişidir.
Kaleci :
Gelene geçene gir diyen,
Böylece takımı kova eden
Kişidir.
Aktör :
Kimi zaman gülen, kimi zaman ağlayan,
Bir kadınla bir aydan fazla kalmayan
Kişidir.
Güreşçi :
Zaman zaman mindere aç çıkan,
Bir köprüde hemencecik tuş olan
Kişidir.
Memur :
Çoğu zaman aç yatan,
Tatilde maydanoz satan
Kişidir.

Levent ERDÖNMEZ
Altunhisar Bucak Müdürlüğü
Lojmanı Bor — NİĞDE

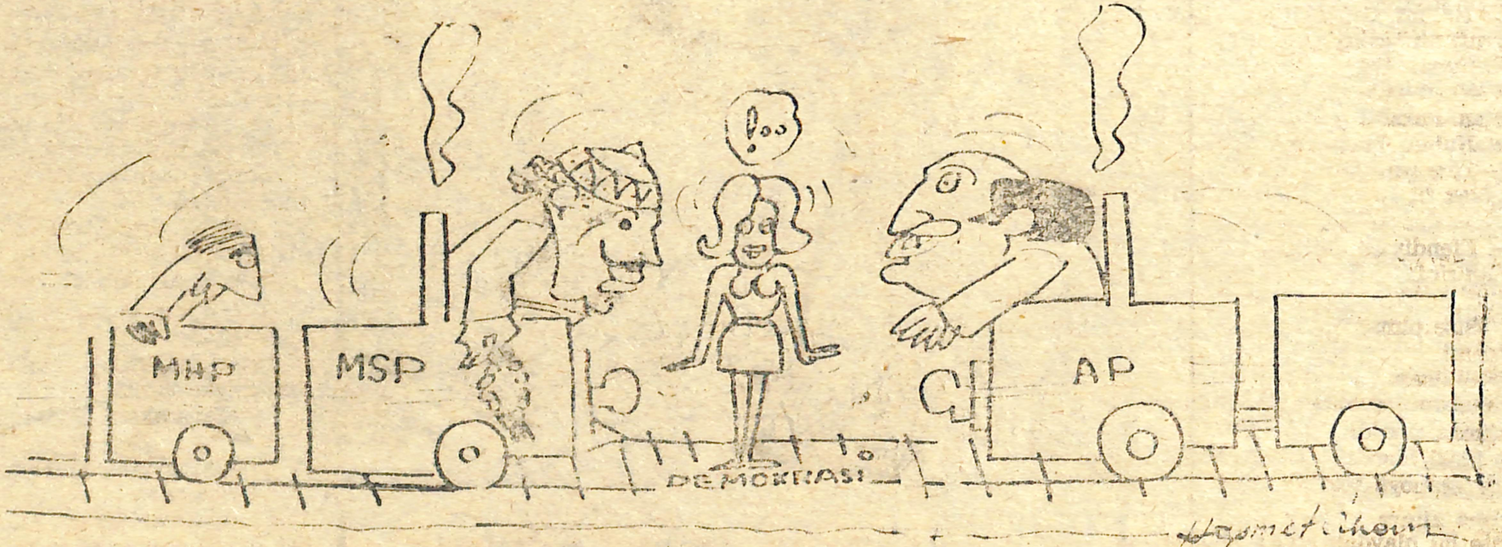
SORU İŞARETİ YAPACAKMIŞ

Genç bir Bayan, yeni doğan ikiz çocuklarını dostlarına göstererek:

— İşte Nokta ile Virgül Dostları, maşallah maşallah ne güzel böyle bunlar! İsimleri de güzel derken, davetlilerden biri karısına bakarak:

—Ne dersin karıcığım, biz de bir soru işareti yapalım mı?

Kadir ESEN — ANKARA

Sen de mi?..

Sende mi
Sakal
Bıraktın
Hurşit?
Kuşkusuz
Makinaya
(PRİMA — ŞAP)
TAKTIN!...

—o—

ÇOCUK VE HABER!.

Sarışını
Esmeri..
Kumralı da var.
Kimi sıska...
Çocuk bile beğenmedi,
Dedi «Onlar kaka!»
Kimi yağ tulumu,
Et hammalı...
Çocuk bile kaçtı..
Dedi «bunlar öcü!»
Kimi sülün gibi,
Ömre bedel.
Göğüs, kalça, bel..
Ölçüler mükemmel!
Çocuk bile beğendi.
Bayıldı!
Dedi «Bunlar güzel!»
Susadı çocuk!
Haksız mı?..
Çünkü bu güzeller
Bir içim su!
«Çocuktan al haberi..»
Demişler..
Çocuktan alınan haber,
Haberlerin
En doğrusu!

—o—

BİR DÜZTABAN ARANIYOR

«Düztaban!»
Derlerdi
Adı Selim'di..
Selâm verdiği
Hastalansa
Ondan bilirdi!..
Gören kaçardı,
Selim şaşardı.
Kaçan tökezleyip
Düşse..
Ondan bilirdi.
Çocuğu sınıfta
Kalan..
Karısı kaçan!..
Şapkası uçan
Ondan bilirdi..
Bir gün geldi
Selim öldü.
Baktılar Selim'in,
Baktılar tabanlarına
Yıkanırken..
Düztaban değilmiş
Selim!...
«O halde
İçimizden biri...
Acaba kim?»

ARİF'E TARİF!..

Arife tarif
Gerekmez imiş..
Gerekmez
Diye tarif..
Gönderildi
Bir yere Arif!.

∴

Gidiş o gidiş..
Yattı iş!.

∴

Arif'i bulan,
Gören varsa...
İnsaniyet namına,
Allah, aşkına..
Aşağıdaki adresi
Etsin tarif!
Demesin..
Arife gerekmez
Tarif!.
Bu Arif'e
Gerekir tarif!

∴

Günahtır..
Kayboldu herif!..

BÜYÜK SÖZ

HAMAMA
GİREN TERLER
KIŞA GİREN
TİTRER!

Ayıp değil mi?

Röntgen filmi ithal etmek için döviz bulunamıyormuş... Nasıl olur?. Bu mevsimde de döviz sıkıntısı çekilir mi?.. Ayıp ayıp! Turistlere karşı ayıp olmuyor mu? Turizm mevsiminde döviz sıkıntısı çekiyoruz...

Ne günlere kaldık!

Hani «TURİST DÖVİZ GETİRİR!» idi. Anlaşılan ülke ithal etmek için değil. «Sakın ha» diyorlar galiba.. «Bizim ilhal etmek için değil. «Sakın ha» diyorlar galiba.. «Bizim getirdiğimiz dövizlerle Röntgen filmi ithal etmeğe kalkmayın!» Neden, diye sorarsanız, yanıltları hazırdır «Kendi filminizi kendiniz yapın!» Biz bu dövizleri sizi yalancı çıkarmamak için getirdik derlerse hiç şaşmayın. Öyle ya.. Ne diyoruz? «TURİST DÖVİZ GETİRİR!»

Onlar da bizi yalancı çıkarmamak için getiriyorlar.. Getiriyorlar ama, siz ne sanmıştınız... Dövizleri bize bırakıp gidecekler mi yani? Avucunuzu yalayın.. Bırakmazlar, getirdikleri gibi götürürler!. Durum böyle kendini ortaya koymasa idi... Ne Röntgen filmi sıkıntısı çekerdik, ne de döviz! Öyle değil mi?...

—o—

AH BU POLİTİKACILAR

Kim ne derse desin!... Şu politikacılar yaman kişilerdir. «Demokrasi» derler.. «Vatan, Millet, Sakarya!» derler.. İnsanları tavlamakta büyük beceri gösterirler!...

Yurtdaş, bunların yalan söylediklerini, palavra attıklarını bilmez mi? Biliir!... Bilmesine bilir de.. Bu politikacılara gene de tav olur.

Hele, bu insanlardan birinin tav olduğu politikacı sandıktan çıkarsa... Değme gitsin gayrı o kişinin keyfine!... Evde çoluk - çocuk açmış.. Alacaklılar her gün yolunu keserlermiş, işsizmiş... Unutur her şeyi, hepsini!... Sanki sandıktan bir (dev) çıkmış.. Elinde sihirli değneği ile «Dile benden, ne dilersin?» demiş... Dünya toz pembe! Oysa, sandıktan çıkıp, iktidar koltuğuna oturan politikacının bed sesi, kendine getirir O kişiyi, O kişileri!...

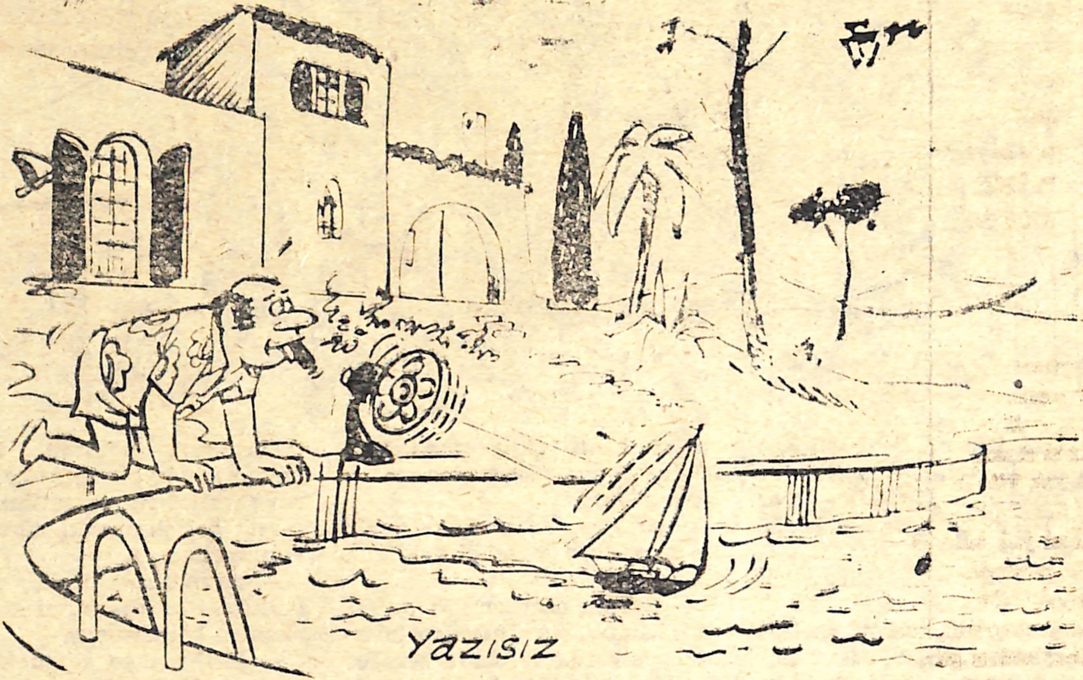
Kendine gelen kişi veya kişiler, «Kemerleri sıkalım... Sıkalım ama, bizim kemerlerimiz yok ki!.» derler... «O halde dişinizi sıkın!» der politikacı. «İyi ama» derler «Bizde diş de yok!» «Lâf olsun işte» der politikacı «Bunlar olsa ne çıkar?...» diye sırıtarak ekler... «Siz de bunları sıkacak hal mi var?»..

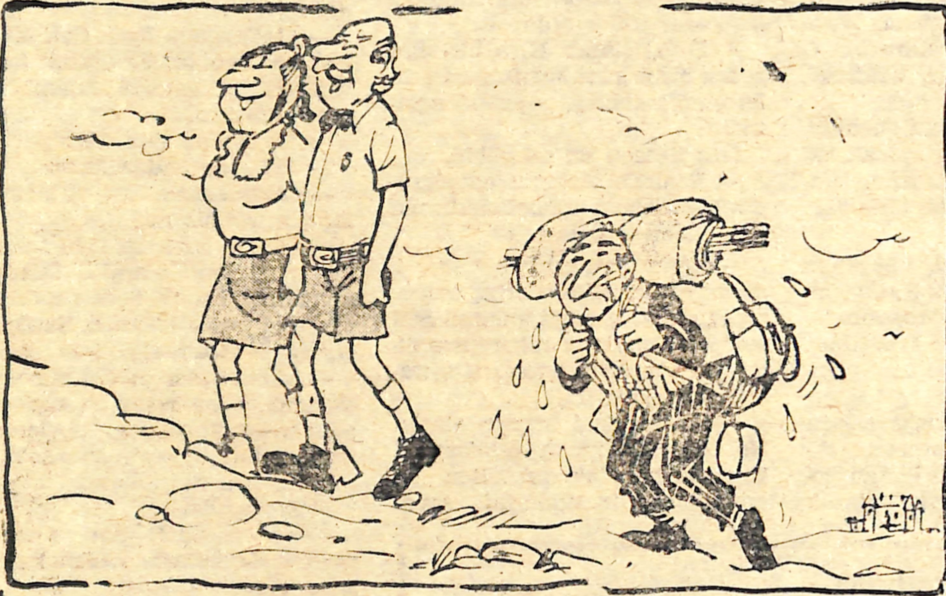

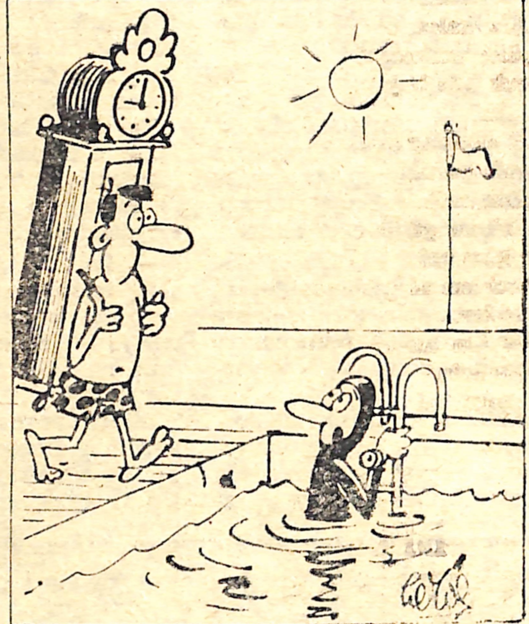

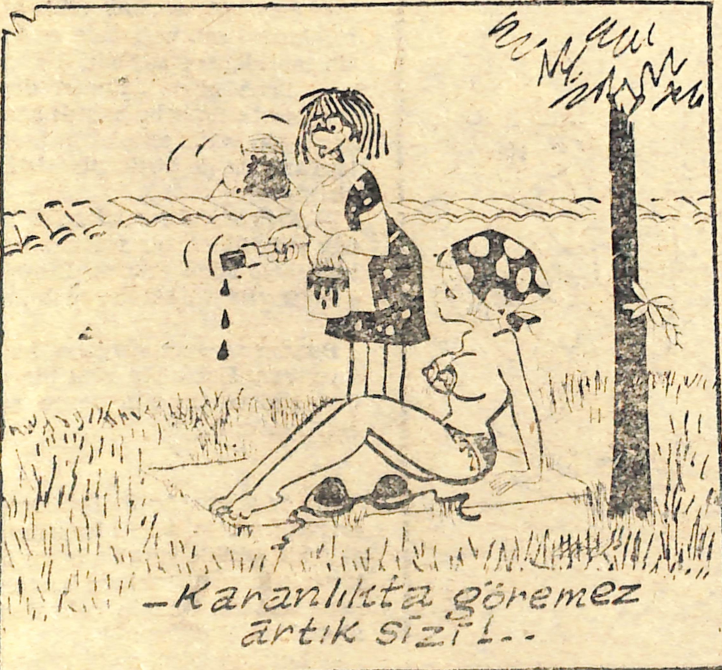
Ağaç seven... ve sevmeyen!...

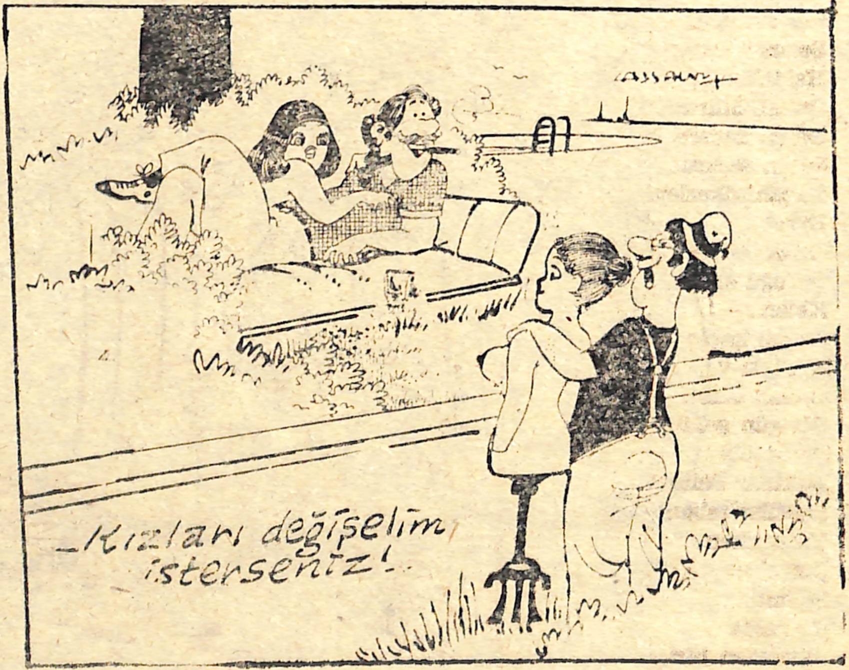
Yazdan Görüntüler

Yazısız

– Oh!.. Dağ havası dinlendiriyor insanı!..

– Dalma saatinize ne oldu.. Bozuldu mu?

– Karanlıkta göremez artık sizi!..

– Kızları değişelim isterseniz!

AOİS Benson beni görünce dondu kaldı. Buz gibi bakışlarında iyilikten eser yoktu. Dallas ceza evindeki hücresi tertemizdi.

— Selam, Beuson, dedim sakin bir sesle.

Elli yaşlarında kadar, sağlam yapılı, yanık tenliydi. Mavi gözleri yanık teniyle kontrost meydana getiriyor, bu da ona sempatik bir hava veriyordu.

Dallas fedaral polisliğine henüz atanmış olduğumdan onu tanımıyordum. Karışmış olduğu iş üzerinde yaptığım araştırma ve sorulardan olumlu bir sonuca varamamıştım ki kızı Kathy'nin büromu ziyareti ile etkilendim.

Kathy Benson, onsekiz yaşlarında, sarışın güzel, mütevazi fakat bakışlarında zeka ışıltıları olan bir kızdı. Babasının haksız yere tutuklandığını iddia ediyordu.

Gerçekten de, Benson'un dosyası karışıktı. Bir ihbarla onu tutuklıyarak ceza evine sokmuştuk. Ama suçluluğunu belirtecek kesin bir kanıt yoktu ortada. Meslektaşlarımın araştırmaları da boşa çıkmıştı.

Genç kızın endişesi, kızgınlığı ve parasızlığı yüreğimi sızlatmıştı.

— Babam dört senedir duldu, dedi. Austin agrajlarından birinde çalışıyordu ve orada beraber oturuyorduk. Yemeğini pişiriyor, çamaşırlarını yıkıyordum. Hasılı, kendimi ona hasretmiştim. O namuslu, çalışkan bir adamdır, neden tutuklandı?

Tutuklanışının nedeni önemliydi. Ama Benson'u suçlayacak kanıt yoktu. Tutuk ve kızının kendi hallerinde insanlar oldukları meydandaydı.

— Avukat tutacak paramız yok, diye devam etti Kathy, ne de bedel verecek... Babamın temiz kişiliğini alçakça kirlettiler. Onu mutsuz görmekle acı çekiyorum...

Bir tabureye oturarak sigara paketimi Benson'a uzattım. Sigaraya almadan önce bir an çekindi, sonra onu hırsla alarak dudaklarına götürdü. Kibriti çaktım Derin bir nefes çekti, biraz rahatladığını hissettim. Bana çevrik bakışlarındaki düşmanlık yumuşamıştı.

— Adım Bruce Holt, dedim. Polisim. Sizi ziyaretimi kızınızın ricasına borçlusunuz.

— Kathy, diye adam kederle başını eğdi. Zavallı kız, kimbilir ne kadar üzülüyordur...

— Doğal olarak. Kısa bir süre sonra birbirinize kavuşmanızı dilerim. Şimdi bana geçenleri anlatın.

Lois Benson acı acı güldü.

— Benimle alay mı ediyorsunuz? Mario'nun saçmaladıklarına hala inanıyor musunuz?

— Kesin olarak hiç bir şeye inanmıyorum. Rica ederim, kızınıza acıyın ve gerçeği anlatın. Sizi seviyor. Ben de ona, karışmış olduğunuz bu kötü işten sizi sıyracağımı vaad ettim.

— Sahibi! dedi Benson alayla. Ne kadar da iyi yüreklisiniz... Kuşkulu bir olay var... Ben de onun bütün inceliklerini sayıp dökerek kendimi temize çıkaracağım...

Ayağa kalktım. Benson ceketimin ucunu tuttu.

— Tamam. Mario Jurado'nun son nefesinde acı sözler söylediğini kabul edelim...

— Jurado kimdir? Neden sizi suçladı?

Üç ay evvel, bir kurum muhasebecisi maskeli üç adam tarafından saldırıya uğramıştı. Kendini korumak için çabalamış fakat başına ağır bir cisimle vurularak öldürülmüştü. Beraberindeki içinde 100,000 dolar bulunan çanta da çalınmıştı. Maskeli adamlardan biri kavga sırasında ağır bir şekilde yaralanmış ve polisler onu bir hastahaneye kaldırmışlardı. Diğer ikisi ise kaçmıştı. Karalı haydut kaldırıldığı hastahanede ölmeden önce suç ortaklarından birinin adını söylemişti: Lois Benson.

— Ölmeden önce, sizin adınızı söyliyen bu Mario Jurado kimdi? diye sordum yine.

— Aynı garajda çalışıyordu. Birbirimizi sevmezdik. Hatta konuşmazdık bile.

— Ama bir işbirliği var aranızda...

— Başlangıçta öyle. Çok sinsi, ters bir adamdı. Ve patron işine son verdiği zaman adamakıllı rahatlamıştım.

— Ne zaman son vermişti?

— İki sene kadar önce.

— O zamandan beri birbirinizi hiç görmediniz mi?

— Sadece bir kere. Oda sokakta bir rastlantı olarak. İşinden atılmasına benim neden olduğumu söyliyerek küfretti, intikam alacağına yemin etti.

— Muhasebecinin ölümüne ve paranın çalınmasına bu nedenle adınızı karıştırdığını söylemek istiyorsunuz öylemi? Jurado'nun eski bir kini ve intikamı...

— Tamamile.

— Suç işlendiği gün ve satte nerede olduğunuzu neden kanıtlamadınız?

— Sarhoştum. Bir yerlerde sızmış kalmış olmalıyım. Hala nerede olduğumu hatırlıyamıyorum.

— Çalınan paranın hala bulunmadığını biliyorsunuz tabi. Mario Jurado son nefesinde onu sizin sakladığınızı söyledi.

— Bana olan kininden diyorum size! Çamur bulaştırdı bana. Dünyanın bütün altınlarını bağışlasalar yine de böyle pis işlere girişmem!.

— Neticede, diğer adamlar hiç hak etmedikleri bir servetle kaçtılar, diye içimi çektim. Bir gün yakalanırlar ve cezalarını bulurlar.

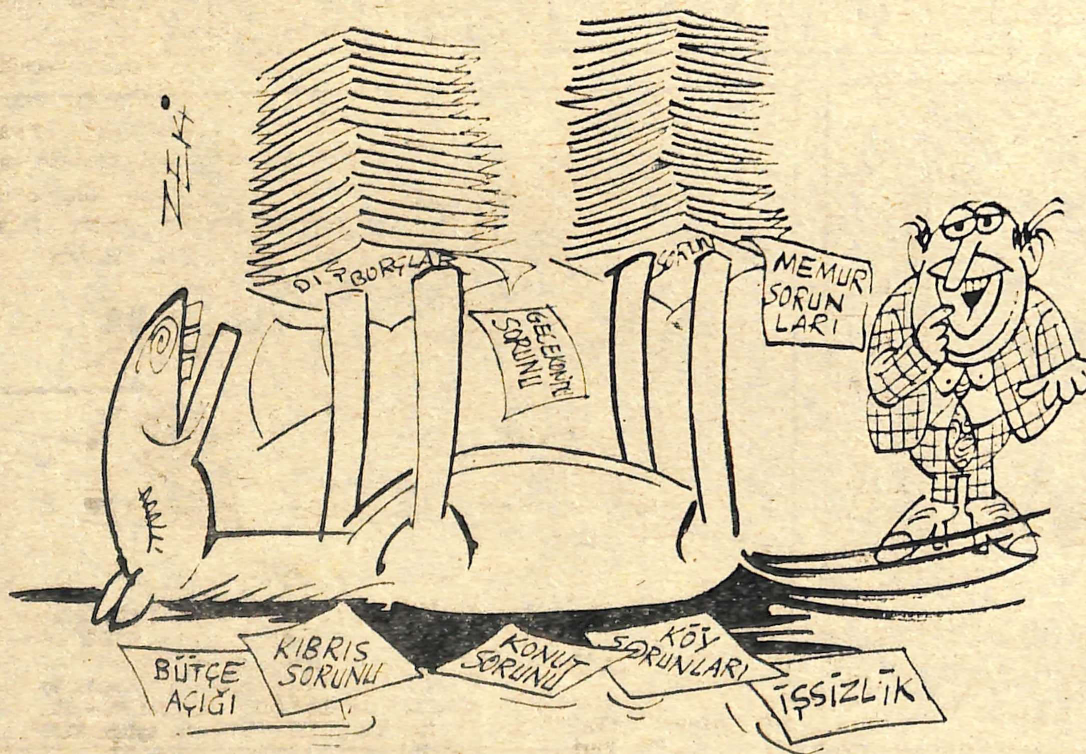
Benson'un suçsuzluğuna inanıyordum. Hakkında yeni bir rapor yazdım. On gün sonra serbest bırakıldı.

*

Bir ay sonra, Lois Benson'un evi civarında iki adam tarafından ağır bir şekilde yaralandığını işiterek kaldırılmış olduğu hastahaneye koştum. Onunla hala ilgileniyordum. Doktoru:

— Lurumu kötü, dedi. Günleri, belli olmaz, hatta saatleri sayılı. Ciğerleri delinen, kaburgaları kırılan, sargılar içinde hareket-

— Hükümet güven oy'u aldı —

Yazısız

siz yatan Benson'un bakışları canlılığını kaybetmemişti. Beni görünce gözlerinde hayret parıltıları belirdi. Az sonrada kızı Kathy, geldi.

Yanına kısa bir süre içinde bırakılmıştım.

— Durumunuzu tesadüfen öğrendim, çok üzüldüm, dedim.

Kathy Benson çok değişmişti. Bir ay önce gördüğüm genç kızdan bambaşka biriydi sanki. Son derece şık, makyajlı, kendin den emin bir kadın olmuştu.

Ona dönerek:

— Beni şaşırttınız, die ekledim. Neredeyse tanıyamıyacaktım sizi. Öylesine değişmişsinizki... Ama bu değişiklik, sizden yana.

Kathy garip bir şekilde gülümsedi. Sıkıntılı bir bakışla beni süzdü.

Lois Benson'un ceza evinden çıktıktan sonra çalışmakta olduğu garajı terkettiğini işittim. Başka işte de çalışmıyordu. Durum böyleyken, kızının tuvalet masrafını kim karşılıyordu? Neyle geçiniyorlardı?

— Neler geldi başınıza? diye sordum.

Benson cevap vermeden önce derin bir nefes aldı, sonra:

— Akşam üzeri evime giriyordum nereden çıktıklarını göremediğim biri üzerime saldırdı, dedi. Yardımcısı olduğunu bayılırken farkettim.

Kathy sert bir sesle:

— Babamı rahat bırakın, diye söze karıştı. Görmüyormusunuz konuşacak hali yok.

Kıza hak vererek ona döndüm:

— Sizce bir hırsızlık olayımı bu?

— Tabii. Cüzdanını çalmışlar.

Benson bana yalvaran bakışlarla bakıyordu. İlkin bunun anlamını kavrıyamadım.

— Kathy, bizi yalnız bırak, rica ederim, diye kekeledi.

Genç kız bana delice bakışlarla bakarak istemiyerek odadan çıktı. Yalnız kaldığımızda, uzun bir sessizlik odayı sardı. Lois Benson'un bana açıklıyacak olduğu şeyler olduğuna emindim. Güçlükle nefes alıyordu. Alçak sesle:

— Yaklaşınız, yaklaşınız dedi.

Yaklaştım.

— Bana vuranlar, Slat ile Tony Slinger'di, dedi. Serseriler.. Brand sokakğında 80 numarada oturuyorlar. Para için yaptılar...

— Hani para için?

Benson'un acıyla buruştu yüzü.

— Holt, size yalan söyledim. Gerçi, 'urado benim dostum değildi, ondan nefret ediyordum burası doğru... Ama bir gün, teklif ettiği iiş kabul ettim...

— Muhasebeciyi soymağı mı?

Benson evet anlamında başını salladı.

— Kızım için yaptım bunu. Sadece onun için... Hayatta yapayalnızdı.. Parasızdık. Onun geleceğini güven altına almak istemiştim. Oysaki, o serserileri yakalamazsanız kızımı da öldürecekler... Çünkü, Jurado yakalandığında paraları ben almıştım.

— Onu sakladınız mı?

— Evet. Givi tepesinde terkedilmiş bir kulübe var, onun zemin tahtaları altında.

— Jurado haklıydı demek... Arkadaşlarınızda sizin ceza evinden çıkmanızı bekliyorlardı. Ama siz onlara ihanet ettiniz ve parayı vermediniz... Kathy paranın yerini biliyor mu?

— Evet. Bir kısmını yaşamak için çıkardık, harcıyorduk...

Benson sustu ve gözlerimin önünde son nefesini verdi. Servis doktorunu çağırdım. Bu adama ve saf görünüşlü kızına inanmıştım. Nasıl da aldanmıştım Tanrım!

On dakika sonra, adamlarımı Benson'un verdiği adrese göndererek diğer haydutları yakalattım. İki polisi de Kathy'nin izine saldım. Bana gelince, Givi tepesindeki barakaya koştum. Barakanın tahtalarının arası boştu. Lois Benson bir kez daha beni aldatmıştı.

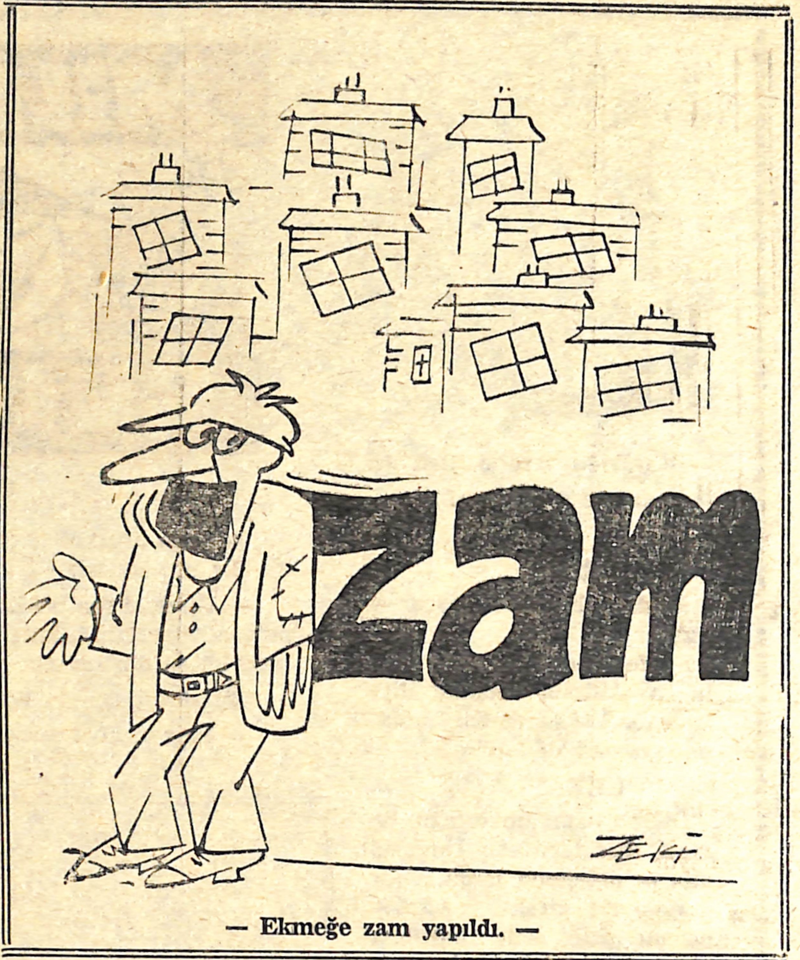
Kendi kendime karşı büyük bir kızgınlık içindeydim. Bu adamın arkadaşlarını ele verişi, kızını öldürmemeleri içindi. Beni yanlış ize sürerek kızına kaçmak için zaman sağlamıştı.

Bütün sınırlara haber saldım ve Kathy'yi babasının bütün isteklerine rağmen, Arkansas sınırında, valizinde para dolu çanta ile yakaladım.

Kız bana bir kaplanın yırtıcı bakışlarile bakıyordu.

— Sizi ceza evine götüreceğim Kathy, dedim. Orada geçireceğiniz zamanı akıllıca iyi şeyler yapmakla doldurun. Bu şekilde, sabrın sırrını bulmuş olursunuz. Sonrada topluma iyi bir insan olarak dönersiniz. Henüz çok gençsiniz çünkü.

Çeviren : Süheylâ AYKUT

— Ekmeğe zam yapıldı. —

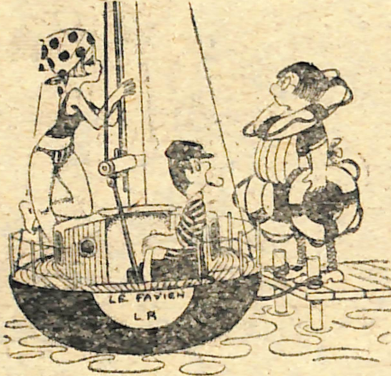
— Popomuz açık, ağzımızı diktiler!...

* Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası *

Sahibi: Ergin ORTAÇ, yazı işlerini fiilen idare eden: Ergin Ortaç, dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası, İDARE YERİ: Divanyolu Klodfarer Caddesi, No. 8 - 10, Daire: 3, İstanbul. Telefon: 22 18 11 Fiyatı: 250 kuruş. İLAN TARİFESİ: Kapak içleri sütun santimi 60.— TL. İç sayfalar sütun santimi 65.— TL. ABONE FİYATLARI, Yurt içi: Yıllığı 125.— TL. Altı aylığı: 62.50 TL. Yurt dışı: Yıllığı 250.— TL. Altı aylığı 125.— TL.

Dağıtım: Hürriyet Gazete Dağıtımı A.Ş.

— Kararımı verdim. Ben de sizinle geliyorum!...

Yazısız

ÇOK ZAYIF

Lori'nin aritmetiği çok zayıftı ve ailesi buna üzülüyordu. Bir gün annesi:

— Farzetki sen bakkalsın, dedi. Sana geliyorum bir kilo patates alıyorum, kilosu beş frank. Bir kilo domates alıyorum, kilosu dört frank. Ne kadar ödemem gerek?

Bir süre düşündü Lori, sonra:

— Boşver, diye cevap verdi. Önemi yok, yarın ödersin!

YETİM

Madam kocasile kavga etmişti.

— Yetim olduğum için mutlu sayabilirsin kendini! diye bağırdı. Yoksa derhal annemin yanına dönerdim!

CEZA

Ölüme mahkûm tutuğa, cezaevi direktörü son arzusunun ne olduğunu sordu.

Mahkûm direktöre yaklaşmasını işaret etti,i kulağına bir şeyler söyledi.

— Oh, hayır, olamaz bu! diye bağırdı direktör. Elektrikli iskemleye sizin yerinize avukatınızın oturmasını yasaklar yasalar!...

İSKOÇYALI

İki İskoçyalı karşılaştılar. Biri:

— Nasılsın? diye sordu.

— Sorma hiç iyi değilim, diye diğeri cevap verdi. Sade suyla ekmekten başka bir şey yiyecek olursam doktor öleceğimi söyledi.

Soruyu soran İskoçyalı, büyük bir cömertlikle:

— Bu gece yemeğe bize gelsene, dedi.

FİLLER

Gardiyana sordu çocuk:

— Filler çok akıllı imişler doğru mu?

— Evet, dedi sirk gardiyanı. Meselâ ben şu büyük file çeşitli işler gördürürüm.

— Öyleyse akıllı değil o. Akıllı olsaydı, angarya yaparmıydı hiç!..

— Hayır. Burada kal. Senin yaşında tehlikeli bir hovardalık!

SADAKAT

Bir toplantıda, bir kadın, yanındaki erkeğe:

— Sadık bir erkekle, sadık olmıyan bir erkek arasında ne fark vardır? diye sordu.

— Sadık erkek sık sık esef duyar, sadık olmıyan ise ara sıra vicdan azabı, cevabını verdi erkek.

DOKTORDA

Paul doktora gitmişti. Muayeneden sonra doktor, zeka üzerinde bir deneme yapmak amacile:

— Uçak meydanında gezdiğinizi farzedin, dedi. Birdenbire, kalabalık içinde, bir geminin üzerinize doğru geldiğini görseniz ne yaparsınız?

Paul hemen cevabını verdi:

— Ne mi yaparım? Derhal içmeye son veririm!

HİZMETÇİ

Kadın, hizmetçisine:

— Çok tembelsin, diye bağırdı. Bak şu komodinin üzerindeki toza, en azından iki aylık!

Kız umursamazlıkla:

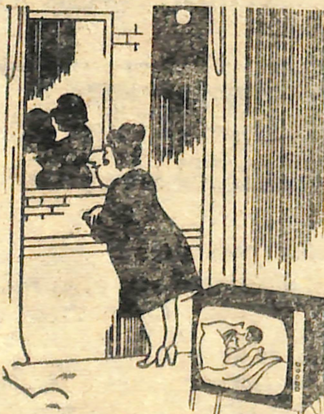
— Öyleyse bu suç bana ait değil efendim, diye cevap verdi. Çünkü ben buraya geleli henüz bir ay oluyor!.

MASAL

Küçük Mac Farlane, babasına:

— Baba, hava sıcak, serinlemek için dondurma alacağım, bana yirmi beş pens ver, dedi.

— Gel yanıma otur, sana bir hortlak hikâyesi anlatayım, diye babas ıcevap verdi. Hikâyeyi dinleyince bütün vücudun buz gibi soğuyacak, dondurma yemek ihtiyacını da hissetmiyeceksin!

Yazısız

BÜRODA

Patron büroya girerek bir hikâye anlattı. Orada bulunanlar, daktilo hariç, kahkahalarla güldüler hikâyeye. Patron kıza sordu:

— Siz galiba anlamadınız hikâyemi? diye sordu.

— Yo, anladım.

— Ama hiç gülmediniz...

— Bu sabah istifamı verdim, böyle saçmalara gülmek zorunluğunu hissetmiyorum artık.

HEDİYE

Madam, sabah gazetesini okurken sevinçle bağırdı:

— İyi bir haberim var sevgilim!

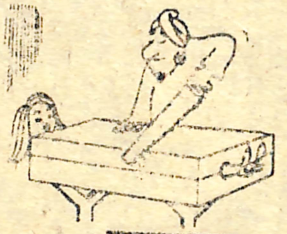
— Nedir? diye sordu kocası.

— Bu günkü yıldız falım bir hediye alacağımı söylüyor.

— Ne mutlu sana!

Kadın bir an düşündü, sonra:

— Bürondan çıkacağın zaman sana uğrayacağım, dedi. Ne istediğimi o zaman söylerim!.

Yazısız

düşünmeyin

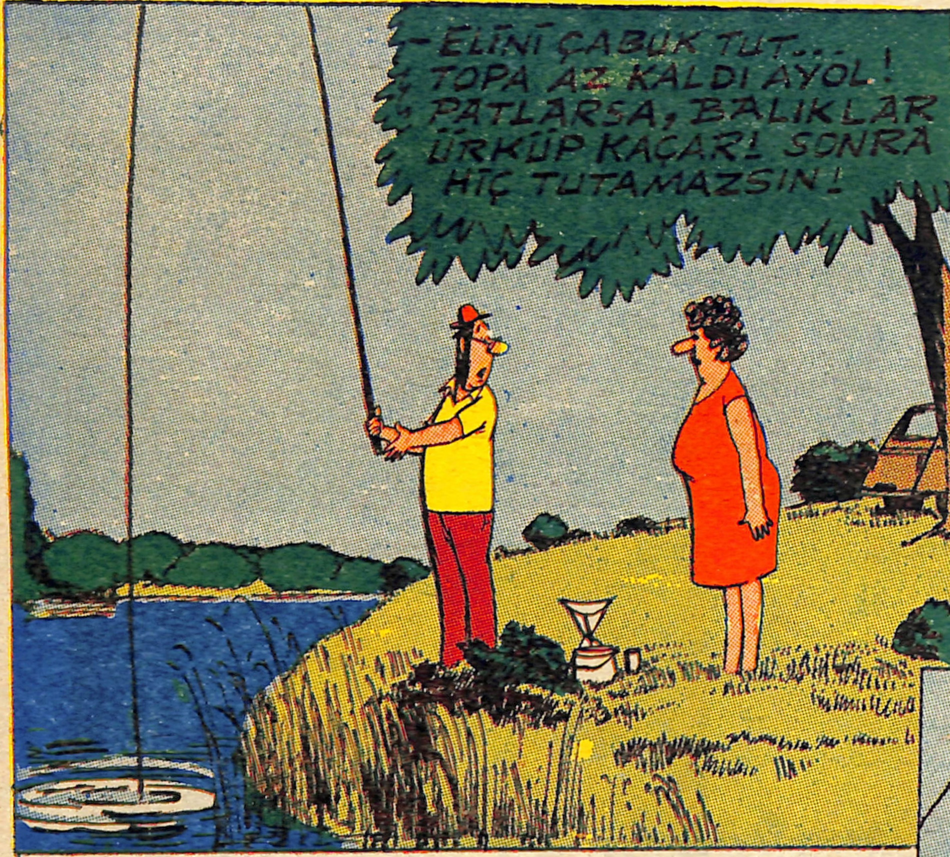

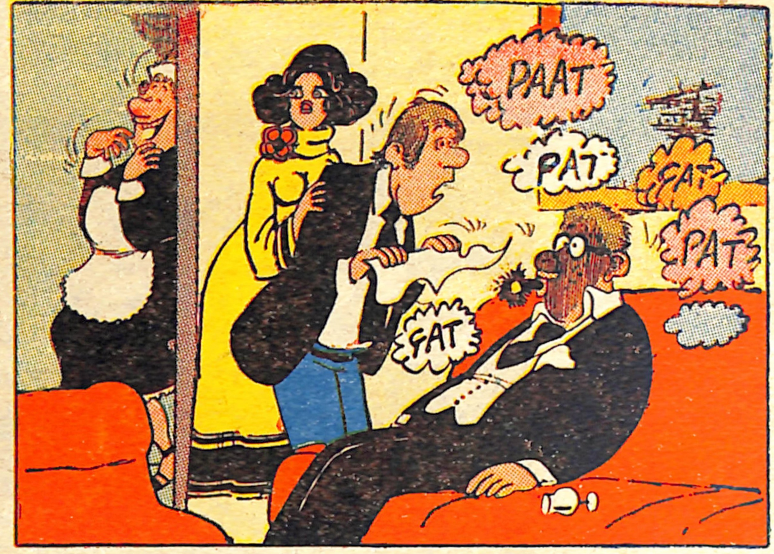
ZİRAAT BANKASI

**her yerde
her zaman**

SİZLERLE

Ak — 181

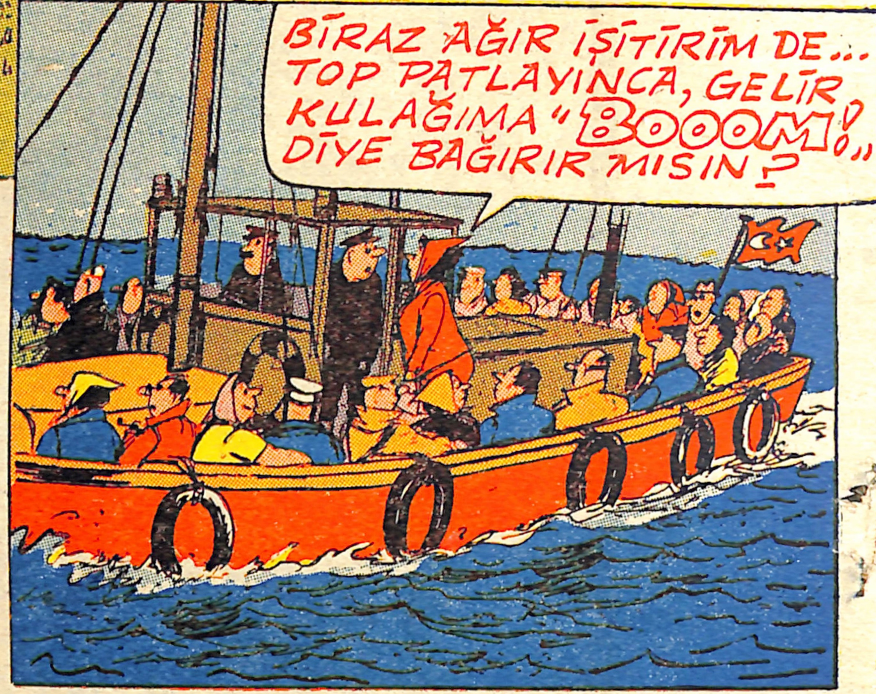

-ORUÇLU OLSA İDİ BU GELMEZDİ BAŞINA!

Akbaba

Ramazan geldi HOŞ GELDİ!

ULA TEMEL! PU PALUK PEU BURADA NİÇİN TUTAYI PİLEY MUSUN? HAÇAN İSMUM ORUÇ REUS'DUR YA.. PU PALUK ORUÇ TUTAYI!..

